

panaszos

az Alkotmánybíróságnak

Ügyszám: IV / 23 33 -3 / 2022

Tárgy: hiánypótlás

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: IV / 0 2 3 3 3 - 4 / 2022		
Érkezett: 2022 DEC 29.		
Érkezés módja		
☒ POSTÁN	☐ @	EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet: 0	Kezelőiroda: Ju'

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] i. rendű elítélt a T. Alkotmánybíróság 2022. november 25-én kézhez kapott **hiánypótló felhívására** - törvényes határidőn belül – az alábbiakat közlöm:

Jelen beadvánnyal kiegészítem a korábban benyújtott beadványomat, melyet fenntartok. A beadványomban leírtaknak megfelelően **mindhárom panaszlott végzés megsemmisítését kérem** a T. Alkotmánybíróságtól, valamint annak **megállapítását, hogy a büntetőeljárásnak hiányzott a jogalapja, törvényes vád nélkül folyt le az eljárás, ezért annak megisméltése kizárt**. Törvényes vád hiányában nem lehet helye büntetőeljárásnak, márpedig jelen ügyben törvényes vád nélkül voltak eljárás alá. Nem volt törvényes a vád, elsődlegesen azért, mert az – egyébként alaptalan – vád tárgyává tett magatartás **nem bűncselekmény**. A törvényszék különös ötlete, miszerint a nem bűncselekmény ebben az egyedi, kivételes esetben – utólag - mégiscsak bűncselekménnyé avanszálódott – álláspontom szerint **alapjogokat sértő**, önkényes jogalkotása a bíróságnak. A jogállamiság intézményéből következő evidencia, hogy csak bűncselekmény miatt vonható bárki eljárás alá. A jogállami keretek kizárják, hogy egy nem bűncselekményt utóbb mégis bűncselekménnyé nyilvánítson a bíróság.

Másodlagosan pedig azért sem lehetett törvényes a vád, mert a törvényes vádhoz szükséges lett volna a halál okának tisztességes vizsgálása is, amit sajnos elmulasztott a nyomozás. Az elmaradt vizsgálatokat nem lehetett már a hamvasztást követően pótolni, a hamvasztást a rendőrség rendelte el. Jogállami keretek között elfogadhatatlan a bíróság magyarázata, miszerint „nincs olyan szakértői módszer, amivel a halál oka megállapítható volna”, és ezért bennünket ítélte el. Amikor a halál oka kétséges, akkor mindenképp felmentésnek volna helye, hiszen az ártatlanság vélelme a büntetőjog egyik alaptétele. A halál okának megállapítására pedig igenis lett volna módszer, elő is írta a rendőrség a kirendelő végzésében, azonban az összeférhetetlenség szabályainak megsértésével kirendelt szakértői gárda ezeket egyszerűen elszabotálta – a nyomozóhatóság cinkos félrenézése mellett. Nem tettek félre mintákat a toxikológiai vizsgálatokra, nem biztosítottak mintákat az agy sérült részeiből az előírt szövettani vizsgálatokra (az agy más területéről igen, de a sérült részekről nem). Minderre egyetlen logikus magyarázat van: nem akarták, hogy a kórházi halálozás valódi okára fény derüljön, mert akkor esetlegesen egészségügyi dolgozókat kellett volna felelősségre vonni, márpedig ők nem a rendszert akarták jobbítani, hanem bennünket, rendszerkritikusnak tartott szülőket kívánták meghurcolni – mégpedig nem másért, csakis a rendszerkritikusság üldözése végett. Noha az ítélet azt is rögzítette, hogy nem ok nélkül, okkal és joggal váltunk kritikus gondolkodásúvá.

Azzal, hogy elmulasztották az objektív tényfeltáráshoz szükséges vizsgálatokat, majd azt követően feltételezésekre alapították a vádat, azzal ugyancsak számúzték a jogállam alapját képező jogbiztonság intézményét. Kisfiunk kórházi halálozása miatti felelősség alól – mivel feljelentést

tettem - csak úgy tudták az orvosokat kimosdatni, hogy bennünket, a szüleiket hurcolták meg és ítélték el. Az eljárást övező temérdek jogtipráson túl csakis úgy tudták hihetővé tenni, hogy egy valótlan, iratellenes tényállást kreáltak, miszerint mi „visszautasítottuk” a K-vitamint, és csakis emiatt a bírói tévképzet miatt halhatott bele Kisfiunk a 8 napos kórházi kezelésbe, ami a számos orvosi műhibák és szabálytalanságok ellenére a bíróság szerint kifogástalan volt.

Nyomatékosan kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a tisztesség elve, és ne a hiánypótló felhívásban behivatkozott „gyakorlat” szerint járjon el, hiszen **a tisztességes eljárás alapjoga szerint azt a panaszost is meg kell illesse a hatékony jogorvoslat, akinek a panaszbeadványa esetleg nem sikeredett tökéletesre.** Megjegyzem, az eredeti beadványomat ugyan valóban saját nevemben adtam be, azonban jogással közösen írtam meg. Értem a hiánypótló felhívást, igyekszem a legjobb tudásommal úgy kiegészíteni az eredeti beadványt, hogy az minden tartalmi és formai elvárásnak is megfeleljen. Azonban nem tudom az eredetivel összefésülni és egységes szerkezetbe önteni. Másik, erre szakosodott jogászt sem az idő rövideje, sem az ügy összetettsége, sem pedig családunk nehéz anyagi helyzete miatt sajnos nem sikerült bevonnom a hiánypótlási folyamatba. Bízom abban, hogy nem a panaszbeadványom minősége fogja a vizsgálat tárgyát képezni, hanem a panaszlott végzéseké. Természetesen minden tudásommal és képességemmel igyekszem szakszerűen a T.

Alkotmánybíróság keze alá dolgozni, noha zeneművész vagyok, nem jogász, és tisztelettel kérem, hogy szíveskedjenek akár hivatalból is észlelni az alapjogsérelmeket – ami szerintem azért sem lesz nehéz, mert a panaszlott eljárás pusztán léte már önmagában is alapjogsértő. Hiszen a K-vitamin – mind jogi, mind orvosi értelemben – **alkalmatlan eszköz arra, hogy bűncselekmény tárgyát képezze,** de még csak szabálysértést sem lehet általa elkövetni. Sem az eredeti vád szerinti szándékos minősített emberölést, sem a gondatlan alakzatot nem követhette el a szülő egy nem kötelező, nem előírt, ráadásul csak orvosi vényre beszerezhető, orvosi felügyelet mellett alkalmazható, gyógyszernek minősülő táplálékkiegészítő alkalmazásának hiányával.

Az, hogy a vád tárgya egy nem bűncselekmény, illetve az, hogy a halál okát nem tudták kétséget kizáró bizonyossággal megállapítani - olyan **büntetőjogi akadályok,** melyek miatt az eljárás megisméltése kizárt. Kérem tehát annak megállapítását is a T. Alkotmánybíróságtól, hogy alapjogellenes volt már a gyanúsítás közzlése is. A tisztességes eljárás alapjoga megkívánta volna, hogy a törvényszék már előkészítő szakban megszüntesse az eljárást törvényes vád hiánya miatt.

Kérelmemben megjelöltem az Alaptörvény releváns pontjait, különösen melyek a tisztességes eljárást, és a diszkrimináció tilalmát írják elő.

Alapjogsérelmem 1. Nem bűncselekmény miatti elítélés

Az **Alaptörvény XXVIII. cikk (4)-ből fakadó evidencia, a jogbiztonság és a büntetőjog alapja a törvényesség elve:**

Senki nem nyilvánítható bűnösnek, és nem sújtható büntetéssel olyan cselekmény miatt, amely az elkövetés idején a magyar jog vagy - nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben - más állam joga szerint nem volt bűncselekmény.

Az Európai Emberi Jogi Egyezmény 7. Cikke is rendelkezik e körben:

Büntetés kiszabásának tilalma törvényi rendelkezés nélkül

1. Senkit sem szabad elítélni olyan cselekményért vagy mulasztásért, amely elkövetése idején a hazai vagy nemzetközi jog alapján nem volt bűncselekmény.

A tisztességes eljárás alapjoga megkívánja, hogy csak kétséget kizáróan megalapozott vádat fogadjon be a bíróság, és csakis bűncselekmény tárgyában. Senki nem vonható eljárás alá a vélt vagy valós világnézete, gondolkodása, orvoskritikus szemléletmódja miatt, ahogyan a bőrszíne, származása, vallása miatt sem. Amikor nem bűncselekmény miatt hurcolnak meg és ítélnek el valakit, azzal a jogbiztonságot zúzzák szét, a jogállamiság torkát vágja el a bíróság.

Alaptörvény T) cikk

(1)[°] Általánosan **kötelező magatartási szabályt** az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett **jogszabály állapíthat meg.**

Semmiféle jogszabály nem rendelkezik olyanról, hogy a szülő – egészséges gyermekének – egy bizonyos, Konakion néven forgalmazott, csak orvosi vényre kapható, orvosi felügyelet mellett alkalmazható, gyógyszernek minősülő készítményt adagolni köteles. Igaz, hogy – 10 évvel a vádídő után – az eljárásban elsőként a Kúria hivatkozott egy, a Magyar Közlönyben megjelent állítólagos orvosszakmai protokollra, azonban az legfeljebb a kórházi születekre vonatkozik, jelen ügyben pedig intézetben kívüli születés történt, melyre a kormányrendelet az irányadó, mely nem rendelkezik K-vitamin adagolásról. Továbbá, az orvosi protokollok az egészségügyi dolgozókra vonatkozó szabályok, melyeket a beteg, ill. annak törvényes képviselője megsérteni nem tud.

A hatályos törvények pontosan előírják, melyek a büntethető cselekmények, s melyek nem. Amit nem tilt törvény, az nem bűncselekmény. A tisztességes eljárás elve – ha tiszteletben lett volna tartva – akkor nem is indulhatott volna ellenünk eljárás, hiszen a vád és a bírósági végzések által egyébként iratellenesen megállapított szülői magatartás, művi K-vitamin nem adagolása **nem minősül bűncselekménynek**, hiszen nem tartozik a szülői kötelezettségek körébe, sőt, kifejezetten a **törvényben biztosított egészségügyi önrendelkezési jog körébe tartozik**, ahogy azt az ítélet egyébként helyesen meg is állapította. A bíróság azonban ezt a törvényi rendelkezést is a feje tetejére állította, és az önrendelkezési jogot összecserélte a büntetőjogi felelősség intézményével. Azt hitte, hogy a törvényes jog büntethetőséget jelent.

A törvénytörvény ítéletében ezt írja:

[199.] Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 16. § (2) bekezdés a) pontja alapján erre joguk volt, hiszen a K-vitamin beadása nem életmentő beavatkozás és az annak elmaradásából eredő – már felhívott - kockázat sem túl jelentős.

Tehát a bíróság elismerte, hogy a K-vitamin adagolásának kérdését a törvény a szülő szabad döntési körébe rendelte, annak alkalmazásának vagy nem alkalmazásának jogát a szülő számára törvényben garantálta.

Az eljárás, illetve a vádemelés is a **1998. évi XIX. tv. (Régi Be.)** hatálya alatt történt, mely rögzíti:

A bíróság eljárásának alapja

2. §[°] (1) A bíróság az ítélezés során törvényes vád alapján jár el.

(2) Törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, **büntető törvénybe ütköző** cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi.

A Régi Be. tehát rögzíti, hogy csak és kizárólag büntető törvénybe ütköző cselekmény miatt lehet bírósági (büntető)eljárást indítani. Ha a vád tárgya nem törvénybe ütköző cselekmény, akkor hiányzik a törvényes vád, és ilyen esetben az eljárás nem folytatható le.

A **2012. C. tv. (Btk.)** világosan és félreérthetetlenül rögzíti a bűncselekmény definícióját, ill. a törvényesség elvét:

I. FEJEZET

ALAPVETŐ RENDELKEZÉSEK

A törvényesség elve

1. § (1) Az elkövető büntetőjogi felelősségét csak olyan cselekmény miatt lehet megállapítani, amelyet - a nemzetközi jog általánosan elismert szabályai alapján büntetendő cselekmények kivételével - törvény az elkövetés idején büntetni rendelt.

(2) Bűncselekmény elkövetése miatt nem lehet olyan büntetést kiszabni vagy intézkedést alkalmazni, amelyről törvény az elkövetés - vagy a 2. § (2) bekezdés alkalmazása esetén az elbírálás - idején nem rendelkezett.

Az ítélet nem csupán azt rögzítette, hogy a cselekmény – amiért bennünket elmarasztalt – nem bűncselekmény, de meg is állapította, hogy törvényes jogunkban állt. Nem arról van szó tehát csupán, hogy a törvény nem írta elő kötelezettséggként a művi K-vitamin adagolását, hanem a törvény kifejezetten szabad döntési lehetőséget biztosított számunkra e körben – a bíróság ennek ellenére is bűnösnek kiáltott ki, és szabadságvesztés büntetést szabott ki ránk.

A bűncselekmény

4. § (1) Bűncselekmény az a szándékosan vagy - ha e törvény a gondatlan elkövetést is büntetni rendeli - gondatlanságból elkövetett cselekmény, amely veszélyes a társadalomra, és amelyre e törvény büntetés kiszabását rendeli.

Amit a törvény nem tilt, az nem bűncselekmény. Amit pedig a törvény kifejezetten jogként definiál, megenged, az pláne nem lehet bűncselekmény! Az Alaptörvényben rögzített tisztességes eljárás alapjából következik, hogy a bíróság köteles a hatályos törvények szerint eljárni. Látható, hogy erre mindhárom bíróság képtelen volt, noha az eljárás kezdetétől fogva kérelmeztem törvényes vád hiánya miatt az eljárás megszüntetését (szóban és írásban is), és folyamatosan hivatkoztam a T.

Alkotmánybíróság 33/2013. Határozata:

„A hatályos büntetőeljárás rendszerében a törvényes vád hiányának következménye a büntetőeljárás kötelező, mérlegelést nem tűrő megszüntetése. Ennek megfelelően a bíróság akár a tárgyalás előkészítése során, akár a tárgyalás megkezdését követően hivatalból köteles vizsgálni a vád törvényességét és a törvényes vád hiányának megállapítása esetén mérlegelés nélkül szükséges megszüntetnie az eljárást [Be. 267. § (1) bekezdés j) pont; Be. 332. § (1) bekezdés d) pont; Be. 373. § (1) bekezdés l. c) pont; Be. 399. § (1) bekezdése; Be. 428. § (2) bekezdés].”

A bíróságnak tehát a T. Alkotmánybíróság megállapítása szerint is kötelessége a vád törvényességének vizsgálata az eljárás minden szakában, erre azonban annak ellenére sem voltak hajlandóak sem első, sem másod-, sem pedig harmadfokon, hogy ezt kifejezetten indítványoztam mindhárom jogi fórumon.

Úgy tettek, mint akik egyáltalán nem értik a törvényesség elvének követelményeit, úgy tettek, mintha csak a kellékhányos vád fogalmát ismernék, és mintha nem tudnák felfogni azt, hogy a vád nem csupán formai, hanem tartalmi követelményeknek is meg kell feleljen. Arra gondolni sem merek, hogy esetleg valóban nem értették a büntetőjog legfőbb alapelvét, miközben bírói munkakörükben emberek sorsa fölött döntenek...

Dr. Czédli-Deák Andrea: *A vád törvényessége az elmélet és a gyakorlat tükrében* c. jogi szakcikkében írja:

A következetes joggyakorlat szerint amennyiben a történeti tényállásban leírt cselekmény bűncselekményként nem értékelhető, az nem értelmezhető akként, hogy az ügyész nem a Btk.-ba ütköző cselekmény miatt emelt vádat, és ezért a vád nem törvényes, hanem bűncselekmény hiányában kell az eljárást megszüntetni vagy felmentő ítéletet hozni.

A Kúria Büntető Kollégiumának Joggyakorlat-elemző csoportja írja összefoglaló véleményében (2013.El.II.E.1/4.):

„a nem nyilvánvalóan bűncselekménynek nem minősülő cselekmény miatt az eljárást le kell folytatni, és az eredmény felmentő rendelkezés lehet, míg a nyilvánvalóan nem bűncselekmény miatt az eljárást meg kell szüntetni. **Kérdés azonban, mi a teendő, ha egy magatartás nyilvánvalóan nem bűncselekmény jellegét a bíróság elnézi, s csak a tárgyalás során ismeri ezt fel. Ízlés szerint választhatunk a bűncselekmény hiányára alapított felmentés, vagy a törvényes vád hiánya miatti eljárás-megszüntetés között. Jobb azonban, ha a bíróság a késői felismerésről bölcsen hallgat, mert ha bevallja, kiderül, hogy az összes cselekménye a megszüntetésig – a törvényes vád hiányában – semmis volt.**”

Pontosan erről van szó jelen ügyben: a bíróságnak – mivel tárgyalásba bocsátkozott – roppant kínos lett volna beismernie tévedését – így közvetlenül is érdekelt volt az elítélésünkben, hiszen ha azért mentett volna fel, mert a cselekmény nem bűncselekmény, akkor azzal beismerte volna, hogy törvényes vád nélkül folytatta le az eljárást. Megjegyzem, rendkívül aggályosnak tartom az idézett jogi útmutató azon tanácsát, hogy az ilyen felismerésről célszerű „bölcsen hallgatnia” a bíróságnak, hiszen az ilyen hozzáállás sérti a tisztességes eljárás alapjogát. Ha a bíróság tévedett, azt ki kell mondania, mert ha nem teszi, akkor hivatali helyzetével él vissza. De ennél is sokkal durvább a sérelem jelen esetben, amikor a terhelt érvelése kapcsán ismerte csak fel a bíróság a bűncselekmény hiányát, és hogy a tévedése ne derüljön ki, inkább megerőszkolta, átszabta, meghamisította a törvényt, csak hogy elmarasztaló döntést hozhasson. Elemi érdeke volt az is, hogy iratellenes történeti tényállással bátyázza körbe döntését, hiszen azzal, hogy a K-vitamin visszautasítását – amire egyébként nem került sor – beépítette a történetbe, morálisan elfogadhatóvá sminkelte a bűnösítő ítéletet. Sikeresen megvezette ezzel a másod-, és harmadfokú bíróságot is, akik gyakorlatilag érdemi vizsgálat nélkül helybenhagyták a jogellenes ítéletet, ami sem erkölcsileg, sem jogilag nem állja meg a helyét, ezer okból kifolyólag sem.

BH 1994. 168

Az alanyi bűnösségről, a szándékosság és a gondatlanság létéről, valamint annak minőségéről tett megállapítás a büntetőjogban nem ténymegállapítás, hanem megállapított tények anyagi jogi értékelése. A felülvizsgálati indítvány tehát a törvényben megengedett okra - felmentésre vezető anyagi jogi szabálysértésre - van alapítva, ezért az ítéletet érdemben felül kell vizsgálni.

A felülvizsgálat során eldöntendő kérdés az, hogy az adott tényállás alapján a terheltet terheli-e büntetőjogi felelősség, s mivel a büntetőjogi felelősség vitatott eleme a

gondatlanság megléte vagy hiánya, ügydöntő, hogy a terhelt hanyag gondatlanságát - minthogy a tényállás alapján csak ez jöhet szóba - meg lehet-e állapítani.

Az elkövetési magatartás hiánya esetén bűncselekmény nem valósul meg.

Részletek a Btk Nagykommentárjából: (HVG-Orag, szerkesztő Karsai Krisztina):

Kiemelendő, hogy objektív oldalon az elkövetési magatartás - a cselekményből mint a bűncselekmény-fogalmat megalapozó elemből is következően - szükségképpen tényállási elem, azaz nincsen bűncselekményi törvényi tényállás elkövetési magatartás nélkül.

Az elkövetési magatartás állhat tevésben vagy mulasztásban. **A mulasztás normatív alapját egy adott helyzetre vonatkozó tevési kötelezettség jelenti, amelynek teljesítésére az elkövetőnek lehetősége és szubjektív képessége van.**

A bíróság – helyesen – megállapította, hogy a vád tárgyát képező magatartás – művi K-vitamin nem adagolása nem bűncselekmény, és az egészségügyi önrendelkezési jog körébe tartozik, tehát jogszerű, törvényes magatartás – ezzel egyben kizárta azt is, hogy bűncselekmény elkövetési magatartása lehessen.

Fentiekből egyértelműen az következik, hogy – mivel a művi K-vitamin adagolása/nem adagolása nem bűncselekmény – ezért az sem képezheti büntetőeljárás tárgyát, hogy a szülők hallottak-e valahonnan a K-vitaminról vagy sem, tudtak-e a létéről vagy sem, ill. hogy arról mit gondoltak vagy mit nem gondoltak. A törvényszék több mint 2 éven keresztül, 16 tárgyalási napon át vizsgált egy olyan kérdést, amiről maga is kimondta, hogy nem bűncselekmény – „[199.] *Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 16. § (2) bekezdés a) pontja alapján erre joguk volt,*” .

Alaptörvény XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok **részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék.** A hatóságok **törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.**

Az Alaptörvény szerint tehát a törvényben leírtak szerint köteles a bíróság eljárni, objektív, tisztességes módon. A bíróság megsértette eme alapjogunkat, hiszen semmibe vette az Alaptörvény XXVIII. cikkében, valamint a Btk. és a Régi Be.-ben rögzített törvényesség elvét is. Továbbá a diszkrimináció tilalmát is, hiszen nyilvánvalóan fordított esetben nem folytatott volna le eljárást, vagy legalábbis felmentő ítéletet hozott volna. Tehát, ha mondjuk a vád szerint egy gyermek halálát a vád szerint nem művi K-vitamin hiánya, hanem történetesen művi K-vitamin beadása miatti anafilaxiás sokk (allergiás reakció) okozta volna, akkor a bíróság azt mondta volna ki, hogy a szülők ezt nem láthatták előre. Noha a készítmény betegtájékoztatójában a halálos mellékhatás lehetősége fel van tüntetve.

Vagy ha egy gyermek halálát művi K-vitamin adagolás szövődményeként kialakult daganatos megbetegedés okozta, akkor vajon vádat emeltek-e volna a szülők ellen, és elítélte volna-e őket a bíróság emberölésért, mondván, hogy a nem kötelező készítmény beadásáról ők az egészségügyi önrendelkezési joguk alapján döntöttek, és mivel a döntésük következtében alakult ki a halálos rákos betegség, ezért ők szabadságvesztésre ítélandók, akkor is, ha az orvos beszélte rá őket a készítmény adagolására?

Megjegyzem, még a bíróság által figyelembe vett bizonyítékok szerint is ugyanolyan csekély az esélye a művi K-vitamin elmaradása miatti halálzásnak, mint a művi K-vitamin beadása miatt. És komoly nemzetközi szakirodalma van annak, miszerint a művi K-vitamin adagolása szükségtelen, ráadásul megnöveli különféle daganatos megbetegedések gyakoriságát, különösen a leukémiáét. Mit tett volna a bíróság egy leukémiában elhunyt gyermek szüleivel, ha annak halálának oka

„valószínűleg” leukémia, amihez más egyéb természetes folyamatok mellett a művi K-vitamin adagolása is szerepet játszhatott? Elítélte volna őket is tájékozatlanságukra hivatkozva, ahogy velünk tette? [201.] *Nem kétséges, hogy amikor **a döntéseket hozták, a gyermekük javát akarták...***

Gyakorlatilag azt állítja a bíróság, hogy a nem bűncselekmény azért vált bűncselekménnyé, mert a bíróság szerint annak ellenére is tévedtünk, hogy kétséget kizáróan a legjobbat akartuk gyermekünknek.

A művi K-vitamin adagolás a nemzetközi szakirodalmi adatok szerint egyébként (a Gyermekek kapcsán releváns életkorban) csupán 37%-kal képes csökkenteni a vérékenység amúgy is nullához közeli kockázatát, így valójában nem is tekinthető hatékony prevenció eszköznek.

Az Alaptörvény B) cikkében megfogalmazott jogállamiság alapvető követelménye, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejték ki tevékenységüket. (56/1991. (XI.8) AB határozat) Az Államnak a jog uralma alatt kell állnia. A jogállamiság fogalmától elválaszthatatlanok az eljárási garanciák, hiszen azok eleve a jogállamiság, illetve a jogbiztonság elvéből fakadnak. Az eljárási garanciák alapvető jelentőségük az egyes jogintézmények kiszámíthatósága szempontjából. (11/1992. (III.5) AB határozat) A jogbiztonság azt várja el az államtól és a jogalkotótól, hogy a jog egésze kiszámítható és egyértelmű legyen. A kiszámíthatóság és előreláthatóság elvéből a büntetőjogban közvetlenül is levezethető a visszamenőleges hatály tilalma, de különösen az *ex post facto* jogi rendelkezés, valamint az analógia alkalmazásának a tilalma (11/1992. (III.5) AB határozat).

Alkotmányos jogállamban az államnak nincs és nem is lehet korlátlan büntető hatalma. Mégpedig azért nem, mert maga a közhatalom sem korlátlan. Az alkotmányos alapjogok és alkotmányos védelmet élvező szabadságok miatt a közhatalom csak alkotmányos felhatalmazással és alkotmányos indokkal avatkozhat

be az egyén jogaiba és szabadságába. A fentiek alapján, csak jogszabálysértő magatartást lehet szankcionálni, azonban a bíróság ítéletében kimondta a terhünkre rótt magatartásról, hogy jogszerű. Egy törvényes magatartást márpedig nem értékelhetett volna egyben törvénysértőnek is a bíróság – esetünkben mégis ezt tette. Amikor egy törvényben megengedett jogot egyben törvénysértőnek is minősít a bíróság, azzal a jogállamiságot szúrja szíven. Azzal, hogy bennünket elítéltek egy törvényes magatartás ürügyével, annak mintájára ezentúl bárki, bármilyen mondvacsinált ürüggyel meghurcolható és elítélhető anélkül, hogy bűncselekményt követett volna el.

Alapjogsérelem 2.) Kötelezettségzegés nélkül nincs mulasztás

A mulasztás normatív alapja is hiányzik, mivel nem lehet tevési kötelezettségről beszélni olyan esetben, amikor a törvény kifejezetten megengedi, biztosítja a szabad választás jogát.

A végzések több oldalról próbálták kártyavárukat megtámasztani, így a törvényt „mulasztásról” írt, és az ítélet tábla valamint a Kúria is ezt az alapjogsértő retorikát vitte tovább.

[69.] [redacted] I. r. és [redacted] II. r. vádlottak **mulasztása**, mellyel követett teóriájukhoz ragaszkodva **nem gondoskodtak arról, hogy gyermekük részére a szükséges K vitaminpótlás megtörténjen, közvetetten hozzájárult a sértettnél a K-vitaminhiány okozta vérékenység kialakulásához, mely már közvetlenül vezetett a halálához.**

A büntetőjogban csak akkor lehet mulasztásról beszélni, ha az illetőnek kötelezettsége lett volna megtenni, amit a terhére rónak. A kötelezettségeket egyértelműen közli a jog, ilyen szülői

kötelezettséget fogalmaz meg a 1952. évi IV. törvény (Csjt.) 75. §. A szülő köteles a gyermekét táplálni, ruházódásáról és lakhatásáról gondoskodni.

Csjt. 75. § (1) A szülői felügyelet körében a szülők kötelessége, hogy a gyermeket gondozzák, tartásuk, a gyermek testi, értelmi és erkölcsi fejlődését elősegítsék.

A törvény magyarázó szövegét áttekintve is egyértelmű, hogy a kötelezettség a táplálásra, a ruházatra és a lakhatásra szorítkozik, és nem írja elő annak hogyanját és minőségét. Azzal, hogy az előírt státuszvizsgálatokra megjelentünk az orvosnál Gyermeünkkel, azzal teljesítetté vált az egészségügyi ellátása iránti szülői kötelezettségünk is. Nem értelmezhető az ellátási kötelezettség megsértéseként, ha nem tömi tele kisbabáját a szülő minden létező gyógyszerrel és táplálékkiegészítővel. A törvény nem határozza meg, hogy csak tápszerrel vagy csak anyatejjel lehet a táplálási kötelezettséget teljesíteni, vagy, hogy csak bizonyos gyártó ruhájával öltöztetni, valamint a lakhatás csak saroktelken épült társasházi lakás esetén minősül teljesítettnek...

A törvényszék ítéletében ezt írja:

[200.] Az egészségügyi önrendelkezés joga azonban azt is jelenti, hogy az ellátás igénybevételével elhárítható veszélyért és az abból származó eredményért a felelősség azt terheli, aki azt visszautasította. Jelen esetben a szülők azok, akiknek az elkövetéskor hatályos a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (Csjt.) 71. § (1) bekezdése és 75. § (1) bekezdése alapján mindent meg kellett tenniük gyermekük egészségéért és biztonságáért, mégis ők utasították el a K-vitaminpótlást, melyet ha nem tesznek, az eredmény, gyermekük halála nem következett volna be.

A bíróság téved, hiszen a törvény nem azt mondja, hogy a szülőknek „mindent meg kell tenniük”. Ha a törvény ilyen kitévelt tartalmazna, akkor sértené a jogbiztonságot, hiszen a „minden” egy olyan gumi-fogalom, amire hivatkozva bárki bármilyen ürüggyel elítélhető volna. A bíróság abban is téved, hogy „az ellátás igénybevételével elhárítható veszélyről” beszél, hiszen az ellátás sem veszélytelen, veszély és veszély közötti mérlegelés kérdéséről van szó. Ráadásul igen csekély, nullához közeli veszélyről, mindkét irányban. Végül az sem felel meg a valóságnak, miszerint mi elutasítottuk a K-vitaminpótlást, ilyen nem történt. Az „ellátás igénybevételének” hiányáról beszélni pedig azért is félrevezetés a bíróság részéről, hiszen Gyermeünk orvosi ellátásáról maradéktalanul gondoskodtunk. Az sem felel meg a valóságnak, miszerint Gyermeünk halála biztosan nem következett volna be. Az orvosi szakirodalom szerint akár naponta adagolt művi K-vitaminpótlás mellett is történhet K-vitaminhiányos vérzés, ráadásul nagyságrendileg hasonlóan csekély eséllyel, mint K-vitaminpótlás nélkül.

A bíróság feloldhatatlan ellentmondásba került önmagával is, hiszen az ezt megelőző mondatában megállapította, hogy törvényben biztosított joga a szülőnek a K-vitamin visszautasítása. Egy törvényben biztosított jog nem lehet egyben törvénysértő is. A törvény általi megengedettség kizárja a büntetethőséget. Ha valami jogszerű, akkor az kizárja azt, hogy egyben jogellenes is legyen.

Nullum crimen sine lege – nulla poena sine lege – nincs bűncselekmény törvény nélkül – nincs büntetés törvény nélkül.

A bíróság azonban önkényes és jogsértő módon átírta a törvényt:

[200.] Az egészségügyi önrendelkezés joga azonban azt is jelenti, hogy az ellátás igénybevételével elhárítható veszélyért és az abból származó eredményért a felelősség azt terheli, aki azt visszautasította.

Nem jelenti azt, téved a bíróság. Az egészségügyi önrendelkezés jogát az 1997. évi CLIV. tv. és a 2002. évi VI. tv-ben (Oviedói Egyezmény) ily módon definiálja:

1997. évi CLIV. tv.

15. § (1) A beteget megilleti az önrendelkezéshez való jog, amely kizárólag törvényben meghatározott esetekben és módon korlátozható.

(2) Az önrendelkezési jog gyakorlása keretében a beteg szabadon döntheti el, hogy kíván-e egészségügyi ellátást igénybe venni, illetve annak során mely beavatkozások elvégzésébe egyezik bele, illetve melyeket utasít vissza, figyelembe véve a 20. §-ban előírt korlátozásokat.

A törvény tehát nem tesz különbséget a beleegyezés és a visszautasítás között, mindkettőt egyformán: szabadon megengedi.

(3)⁺ A betegnek joga van arra, hogy a kivizsgálását és kezelését érintő döntésekben részt vegyen. Az e törvényben foglalt kivételektől eltekintve bármely egészségügyi beavatkozás elvégzésének feltétele, hogy ahhoz a beteg megtévesztéstől, fenyegetéstől és kényszertől mentes, megfelelő tájékoztatáson alapuló beleegyezését (a továbbiakban: beleegyezését) adja.

2002. évi VI. tv. (Oviedói Egyezmény)

II. Fejezet

BELEEGYEZÉS

5. Cikk

Általános szabály

Egészségügyi beavatkozás csak azután hajtható végre, ha abba az érintett személy szabadon és tájékozottságon alapuló beleegyezését adta.

Ennek a személynek előzetesen megfelelő tájékoztatást kell kapnia a beavatkozás céljáról és természetéről, valamint következményeiről és kockázatairól.

Az érintett személy beleegyezését bármikor szabadon visszavonhatja.

Tehát két hatályos törvény is világosan, érthetően és félreérthetetlenül rögzíti, hogy az egészségügyi önrendelkezési jog megtevesztéstől, kényszertől és fenyegetéstől mentesen, szabadon gyakorolható. Ezen fogalmakkal összeegyeztethetetlen a vád alá helyezés, bírósági eljárás lefolytatása, bűnösítő ítélet hirdetése és szabadságvesztés kiszabása. A bíróság tehát megsértette a tisztességes eljárás alapjogát azzal, hogy nem a hatályos törvények alapján járt el, hanem a saját alapjog-ellenes, bocsánat, de ez a helyzet, ki kell mondani: korlátolt, véleményynáci gondolkodásának rendelte alá a büntetőeljárást. Pontosan úgy, mint a feudális rendszerben, ahol ha a földesúrnak nem tetszett a polgár fizimiskája, akkor karóba húzatta minden valós ok nélkül is. Sajnos, az ítéletábla is egyetértett a törvényszékkal:

[305] Azt viszont hibátlanul vezette le az elsőfokú bíróság, hogy az egészségügyi önrendelkezési jogkörben a fentiek szerint gyakorolt visszautasítás egyenesen eredményezi azt, hogy az ellátás igénybevételével elhárítható veszélyért és az abból származó eredményért a felelősség a visszautasító személyre áthárul.

Látható, hogy a másodfokú bíróság is alapjogot sértett, hiszen indoklási kötelezettségének ő sem tett eleget, egyszerűen a hasára csapott és azt mondta: „áthárul”. Nem hárul át, egyrészt, mert a törvény szabad döntési lehetőséget biztosít, másrészt pedig nincs is honnan „átháruljon”, ugyanis az orvost sem terheli büntetőjogi felelősség, így nincs is semmi, ami átháruljon. A bíróság állítása, miszerint a

felelősség áthárul, azt előfeltételezi, hogy a gyógyszer beadásának mellékhatásaiért az orvos büntetőjogi felelősséggel tartozik. Sem a törvény nem tartalmaz ilyet, sem soha el nem ítélték még orvost gyógyszer mellékhatás miatt, még ha az halált okozott is. Nincs tehát „áthárulás”. Ha egy gyógyszer mellékhatásába belehal valaki, akkor nem merül fel büntetőjogi felelősség kérdése, sajnálatos balesetnek minősül. Nincs, ami átháruljon, a bíróság egyértelműen a törvényben biztosított szülői szabadság intézményét büntette meg rajtunk keresztül – önkényes, alapjogsértő módon, a tisztességes eljárás és a megkülönböztetés tilalmát sértve ezzel.

Az 1997. évi CLIV.

15. § (1) A beteget **megilleti az önrendelkezéshez való jog**, amely kizárólag törvényben meghatározott esetekben és módon korlátozható.

(2) Az önrendelkezési jog gyakorlása keretében a beteg **szabadon döntheti el**, hogy kíván-e egészségügyi ellátást igénybe venni, illetve annak során mely beavatkozások elvégzésébe egyezik bele, illetve melyeket **utasít vissza**

A törvény szerint tehát a beteg (ill. törvényes képviselője) **szabadon dönthet beleegyezésről vagy visszautasításról. Szó sem lehet tehát büntetőjogi felelősségre vonásról a hatályos jog szerint! Kérem tehát annak megállapítását a T. Alkotmánybíróságtól, hogy a bíróságok a tisztességes eljáráshoz és az egyenlő bánásmódhoz fűződő alapjogunkat is megsértve ítélték el. Jogerős ítéletében ezt írja az ítéletábra:**

[319] A visszautasító szülő jogi státusza lényegesen eltér a beleegyező szülőétől: a felelősség, amely ezáltal terheli, megteremti a már részletezett objektív elvárhatóságot.

Látható, hogy az ítéletábra alapjogsértő módon, a törvénnyel ellentéteset állít. Sérti ezzel a diszkrimináció tilalmát, és sérti a tisztességes eljárás jogát is, hiszen a törvény pont azt mondja ki: nincs jogi különbség beleegyezés és elutasítás között, szabad döntési tárgya akár a beleegyezés, akár visszautasítás joga – mégpedig megtévesztéstől, kényszertől és fenyegetéstől mentesen. A bíróság a törvénytől nem lehet független, a jogállamiságból fakadó garancia, hogy akkor is köteles a törvényt betartani, ha azokkal nem ért egyet.

Alaptörvény 26. cikk

- (1) A bírák függetlenek, és csak **a törvénynek vannak alárendelve**, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak. A bírákat tisztségükből csak sarkalatos törvényben meghatározott okból és eljárás keretében lehet elmozdítani. A bírák nem lehetnek tagjai pártoknak, és nem folytathatnak politikai tevékenységet.

A bírák tehát a törvénynek vannak alárendelve, mégpedig csak a törvénynek, a törvénynek azonban alá vannak rendelve! Ebből következik, hogy a törvénynek megfelelően kötelesek eljárni. A bírói függetlenség intézménye nem értelmezhető úgy, hogy a bíróság a törvénnyel ellentétesen, pusztán azért, mert nem a szája ízének megfelelő a törvény, a saját szubjektív korlátoltsága, az önállóság és a rendszerkritikus gondolkodás iránt érzett zsigeri gyűlöletének kielégítése végett meghurcolhat és elítélhet valakit. Mivel pontosan ez történt, így a tisztességes eljárás és a diszkrimináció tilalmának alapjoga sérült, tehát a végzéseket ezért is meg kell semmisíteni.

Az elsőfokú bíróság feltehetően azért kreált luxuriát, mert tisztában volt azzal, hogy a nem kötelező, nem ajánlott, ugyanakkor csak orvosi vényre kapható, orvosi felügyelet mellett alkalmazható készítmény adagolása nem tartozik az elvárhatóság kategóriájába. Az ítéletábra jogerős ítéletében negligenciára enyhített, elismerte, hogy mi bizonyítottan nem tudtunk arról, hogy művi K-vitaminpótlás hiánya halálos eredményhez vezethet. A negligencia szerintük azért valósult meg, mert

a bíróság szerint szülői kötelezettség orvostudományi kutatásokat folytatni, elvégre az a csecsemőellátás szerves részét képezi:

[322] Mindezek alapján határozottan kijelenthető, hogy amennyiben a vádlottak a tőlük elvárható figyelmet és körültekintést nem mulasztják el (vagyis kellően utánaajárnak a K-vitamin elmaradása élettani hatásainak), fel kellett volna ismerniük, hogy a visszautasításból eredő mulasztás akár a sértett halálához is vezethet. Ők maguk is azt hangsúlyozták: ha tudták volna, hogy ilyen súlyos következményekkel jár a vitaminpótlás elmaradása, mindenképpen beadatták volna. [323] Ezért az 1978. évi IV. tv. 27.§ (3) bekezdésére figyelemmel a 14.§ 2. fordulata szerinti **hanyagság formájában tartoznak büntetőjogi felelőséggel a gyermekük haláláért.**

Az 1997 évi CLIV. rögzíti a **teljes körű tájékozódáshoz fűződő jogot:**

13. § (1) A beteg jogosult a számára egyéniesített formában megadott teljes körű tájékoztatásra.

(2)^{*} A betegnek **joga van ahhoz**, hogy a rá vonatkozó személyes adatok kezelésével összefüggő információkon felül részletes tájékoztatást kapjon

a) egészségi állapotáról, beleértve ennek orvosi megítélését is,

b) a javasolt vizsgálatokról, beavatkozásokról,

c) a javasolt vizsgálatok, beavatkozások elvégzésének, illetve **elmaradásának lehetséges előnyeiről és kockázatairól,**

d) a vizsgálatok, beavatkozások elvégzésének tervezett időpontjairól,

e) **döntési jogáról a javasolt vizsgálatok, beavatkozások tekintetében.**

(7) A **tájékoztatáshoz fűződő jogok gyakorlásához szükséges feltételeket a fenntartó biztosítja.**

(8)^{*} A betegnek joga van arra, hogy számára **érthető módon kapjon tájékoztatást, figyelemmel életkorára, iskolázottságára, ismereteire, lelkiállapotára, e tekintetben megfogalmazott kívánására, valamint arra, hogy a tájékoztatáshoz szükség esetén és lehetőség szerint tolmácsot vagy jelnyelvi tolmácsot biztosítsanak.**

A törvény szerint tehát a betegnek (törvényes képviselőjének) joga van a tájékozódáshoz. A bíróság – a tisztességes eljárás jogát sértve – azt állítja, hogy mi bűnösök vagyunk azért, mert nem jártunk utána egy olyan speciális orvosi szakkérdésnek – megjegyzem: egészséges gyermekünk számára – ami nem tartozott a kötelezettségeink közé, és a törvény szerint ráadásul jogunk lett volna minden részletre kiterjedő tájékoztatásban részesülni. A magyar nyelv alapszintű ismerete is elegendő kellene legyen annak felismeréséhez, hogy a törvényben rögzített „joga van” kifejezés nem azt jelenti, hogy „kötelezettsége”. Számomra döbbenetes, hogy az ügy a T. Alkotmánybíróságig kellett eljusson, és sem a törvényszéken, sem az ítéletábrán, sem a Kúrián nem volt fellelhető ennyi minimális szövegértelmezési készség. Ha a törvény azt rögzíti, hogy a szülőnek joga van tájékoztatást kapni a készítmény elmaradásának lehetséges következményeiről, akkor a bíróság csakis önkényes és jogsértő módon állíthat olyat, hogy a szülő kötelezettségét szegte meg azzal, hogy nem tájékozódott, és nem járt utána.

A törvény a betegjogokkal kapcsolatos tájékoztatásban részesülés jogát is nevesíti, ha tehát a beteg olyan orvosi és jogi tájékoztatást kap, mely szerint egy készítmény szükségtelen és alkalmazása nem kötelező, akkor – még ha mindez nem lenne igaz is – nem a beteg, hanem legfeljebb a tájékoztatás nyújtására kötelezett orvos felelősségét vethetné fel.

A törvény azt is rögzíti, hogy a betegnek joga van ahhoz, hogy számára – az érthető tájékoztatáshoz – tolmácsot biztosítsanak. Ehhez képest a bíróság minden aggály nélkül elítélte külföldi származású Feleségemet, aki a vád időben alig-alig értett magyarul. Gyakorlatilag azért tettek egy életre tönkre egy külföldről Magyarországra nagy szeretettel érkezett, kivételesen tehetséges és közkedvelt művésztanárt, mert olyan ember felesége, aki kritikus gondolatokat merészelt megfogalmazni. Mindebből is látszik, hogy a bíróságok nem a törvény szerint jártak el, hanem a saját szubjektív arroganciájukat élték ki rajtunk – alapjogainkat sértve ezzel. Még ha az iratellenes tényállást fogadnánk is el valóban, a törvény alapján akkor is csak felmentő ítélet születhetett volna.

A Kúria szintén alapjogsértő igyekezete, mellyel Végzésében hosszú oldalakon keresztül szó számomra követhetetlen magasröptű okfejtést. Ebben a művi K-vitamin nem adagolást az emberi méltóság megsértésének, sőt, egyenesen az „életől való megfosztásnak” definiálja. Én nem vagyok jogász, de a törvényszék és az ítélet tábla után a Kúria sem indokolta meg, hogy az egészségügyi önrendelkezési jog körébe tartozó kérdést miért tekintette bűncselekménynek – a saját szubjektív – alapjogsértő szemléletmódján kívül.

[123] A szülő (ön)rendelkezési joga, döntési szabadsága a gyermeke halálához nyilvánvalóan nem - 17 - Bfv.III.123/2022/11. vezethet. – állítja a Kúria.

Hát nem is az vezetett. Nem az vezetett Kisfiam halálához, hanem az egymásra rakódott orvosi műhibák sorozata, amik ügyében nem volt hajlandó érdemben vizsgálni a nyomozás, és amiket cinkos módon elhallgatnak a panaszlott bírósági végzések. Feltéve, ha egyáltalán valóban halott volt a Gyermeke, és nem a lélegeztetőgép kórház általi önkényes kikapcsolása okozta halálát...

A kirendelt szakértői bizottság azért valószínűsített K-vitaminhiányos vérzékenységet, mert kollegális volt az orvosokkal, valamint a halál okának megállapítása céljából előírt vizsgálatokat elszabotáló szakértő kollégáikkal, ugyanakkor tudták, hogy ezzel olyan okot neveztek meg, amilrt senki nem vonható felelősségre - a hatályos jog szerint.

Téves a Kúria logikája, fordítva ül a lovon. Ugyanis az egészségügyi önrendelkezési jog léte is azt bizonyítja, hogy nem szülői mulasztás, és nem is K-vitaminhiány miatt vesztette életét Gyermeke. A Kúria sem bírt szembenézni azzal a ténnyel, hogy törvényi kötelezettsége felmentő ítéletet hozni, a nekem tulajdonított szemléletmód, és az orvosok iránti cinkossága erősebb volt a törvény tiszteleténél, ezért eszkábált egy elfogadhatatlan magyarázatot arra, hogy a törvényben biztosított egészségügyi önrendelkezési jog tulajdonképpen nem is létezik, csak egy téves lázalom volt a jogalkotó részéről, mert ha a bíróság – korrupt módon – ennek a törvényes jognak a gyakorlásával hozza összefüggésbe az attól egyébként teljesen független halálesetet, akkor a törvényes jog szertefoszlik, és volt-nincs. Abból, hogy a szülő döntési szabadsága nem vezethet a gyermeke halálához – az következik, hogy nem K-vitamin adagolás elmaradása miatt halt meg a Gyermeke. A Kúria ezt nem szeretné, ennek kimondása számára fájdalmas lenne, ezért azt mondja, hogy az egészségügyi önrendelkezés törvényes joga bűncselekmény.

Megjegyzem, a Konakion vénnyköteles készítmény, tehát a laikus szülő beszerezni sem tudja, ha akarja sem. Márpedig a gondatlanság meglétének az is előfeltétele, hogy a veszély elhárítására a terheltnek szubjektív képessége és lehetősége is legyen. Magyarországi Gyógyszergyártók Országos Szövetsége: **Vénnykötelesnek akkor minősíthető a gyógyszer, ha rendeltetészerű használat mellett is veszélyeztetheti a beteg egészségét,** ha orvosi kontroll nélkül alkalmazzák.”

(Forrás: <http://www.magyosoz.org/hu/oldal/miert-vennykotelesek-egyeg-gyogyszerek>)

Fentiekből következik, hogy mivel a Konakion vénnyköteles szer, ezért rendeltetészerű használata is veszélyeztetheti a gyermek egészségét.

Kúria:

[124] Jelen ügyben az I. rendű terhelt a gyermeke számára – orvos szakmai protokoll szerint előírt – K-vitaminpótlás megakadályozásával nem csupán távoli, általános, absztrakt veszélyhelyzetet idézett elő, hanem az irányadó tényállásban írtak szerinti vérzékenységek bekövetkezésével, adott, halálos eredményben megnyilvánuló konkrét következményt. (Ez az alapvető különbség, eltérés az EBH 2009.2029. számú eseti döntésben foglaltakhoz képest.)

[125] Márpedig, ha a halálos eredmény bekövetkezik, ott a szülői magatartás jogi (büntetőjogi) vizsgálatának szükségessége merül fel.

[126] Ebből az is következik, hogy nem minden mulasztás (K-vitaminpótlás elmaradása) nyer büntetőjogi értékelést, de ha a törvény szerinti eredmény bekövetkezik, és a tényállás valamennyi eleme megvalósul, akkor az büntetőjogi felelősség megállapításához vezethet.

Tehát összefoglalva: a Kúria szerint a törvényben biztosított, megtevesztéstől, kényszerből és fenyegetéstől mentesen, szabadon biztosított önrendelkezési jog csak akkor létezik, ha nem történik baj. Ha utóbb bármi történik, akkor a szülő törvényes joga visszamenőlegesen megszűnik, és átváltozik kötelezettségzegéssé, és „az emberi méltóságtól és az élettől való megfosztássá”. Maga az eredmény – mármint hogy a tisztázatlan kórházi halálesetet a bíróság utóbb egy állítólag elmaradt vitamin beadásával hozza pusztá feltételezés alapján közvetett okozati összefüggésbe – azt eredményezi, hogy a szülői magatartás (mármint a törvényben biztosított önrendelkezési jog) büntetőjogi szükségessége merül fel, és ebből következik, hogy ez büntetőjogi felelősség megállapításához vezethet. Ráadásul, hogy még durvábbnak tűnjön a meg sem történt visszautasítás: a Kúria K-vitamin beadásának „szülői megakadályozásáról” ír.

Lefordítva a Kúria logikáját egy másik élethelyzetre: jogom van tehát mondjuk zsinagógába járni, de ha jön egy ügyész és egy bíró, akik szerint a zsidóságom veszélyt jelent a kereszténységre, akkor a szabad vallásgyakorlás joga visszamenőlegesen is átváltozik bűncselekménnyé, és „büntetőjogi értékelés szükségességéhez vezetve büntetés kiszabásához vezethet”. Ezt úgy nevezik, hogy dzsihád, ami pedig nem pedig törvényes eljárás – legalábbis Magyarországon.

A panaszlott végzések alapján Magyarország egy fasiszta diktatúra, melyben nyomokban sincs jogbiztonság, az ügyészei és bírái olyan, a törvények felett álló, különleges jogkörrel felruházott entitások, akik kedvük szerint átírhatják a törvényeket, az orvosi laborleleteket, szakértői véleményeket, bizonyítékként értékelhetik szubjektív vélelmeiket, és a logika szabályait is átírhatják, ha valaki nekik nem tetszik, akkor máglyán elégethetik, mert boszorkány, na – és ehhez elegendő érdemi indoklás helyett bármi alapjogsértő zagyvaságokat összehordaniok.

[127] A Kúria álláspontja szerint az I. rendű terhelt a K-vitamin sértett részére történő beadásának sorozatos megtagadásával nemcsak a nemzetközi és uniós normákban, valamint az Alaptörvényben is deklarált lehető legmagasabb szintű testi és lelki egészséghez való jogot nem biztosította számára, hanem a legkiemelkedőbb értéktől, az élethez, az emberi méltósághoz való jogától fosztotta meg gyermekét.

Érthetetlen, honnan vette a bíróság azt a címeres ökörséget, hogy én „megtagadtam” a K-vitamin beadását, ráadásul „sorozatosan”. Ez olyan iratellenes bírói fantáziálás, amit sem tárgyi, sem személyi bizonyítékkal alátámasztani nem tudott, ellenben a bíróság elemi érdeke ez a hazugság, mivel ezzel sminkeli morálisan elfogadhatóvá azt a brutális alapjogsértést, hogy büntetőeljárás folytatott le, és elmarasztaló ítéletet hozott egy nem bűncselekmény, sőt, törvényben biztosított szabad döntési jog kapcsán. De még ha úgy is lenne, hogy „megtagadtam” volna a K-vitamint, amit semmiféle jogszabály nem ír elő, és törvény biztosítja a jogot arra, hogy a beadásáról döntsön a szülő – hogy keveri ide a Kúria a legmagasabb testi és lelki egészséghez való jogot és az emberi méltóságot, nemzetközi és uniós normákat??? Az uniós normákat pont ők veszik semmibe ezzel az eljárással.

A törvényszék szerint a cselekmény nem bűncselekmény „önmagában”, ám utóbb azzá válik, ha tudatos. Ezért állította azt a valótlanságot az ítéletében, hogy „tudunk a vitaminpótlás

szükségességéről és azt visszautasítottuk”. Azzal a csúsztatással, hogy a bíróság egy általa is elismerten nem kötelező készítmény visszautasítását varrta a nyakunkba (ami egyébként fogalmilag is képtelenség), azzal cselekvőség látszatát keltve tolta át ránk a felelősséget.

[204.] Fontos kiemelni, hogy ahogy a kötelező védőoltás elmaradása, úgy önmagában a K vitaminpótlás elmulasztása sem lenne bűncselekmény, kiskorú veszélyeztetésének büntette (EBH2009. 2029. számú elvi határozat), de a korábbi Btk. 166. § (4) bekezdésében meghatározott gondatlan emberölés vétsége életellenes és nem veszélyeztetési eredménybűncselekmény. Megállapítható tehát akkor is a gondatlanságnak a korábbi Btk. 14. § I. fordulatóban írt esete, a tudatos gondatlanság (luxuria), ha a felvállalt mulasztás nem valósít meg másik bűncselekményt, feltétele, hogy a gondossági kötelezett tudva nem teszi, amit cselekednie kellene és ennek elmaradása, valamint az előre látott bekövetkezett eredmény, a halál között az ok-okozotti összefüggés megvalósult.

Azért hazudott tehát visszautasítást a bíróság, mert a tévképzete szerint ebben a speciális esetben a törvényes jog büntetőjogi felelősséggé változik át. Nyilvánvaló, hogy ez súlyos jogi tévedése, hiszen amit a törvény kényszerből és fenyegetéstől mentes, szabad döntési lehetőségként biztosít, az semmiféle esetben sem változhat utóbb bűncselekménnyé. Aki beleegyezik egy gyógyszer beadásába, és attól meghal a gyermeke, azt a szülőt büntetőjogi felelősség terheli? Dehogy terheli! A legjobbat akarta, bízott a készítményben, nem láthatta előre az egyébként nyilván tudható halálos mellékhatást. Az ilyen szülőt semmi más nem védi meg, csak az, hogy a törvény számára szabad döntési jogot biztosított. Tehát ha egy gyógyszerellenes ügyész vádat emelne az ilyen szülő ellen, akinek gyógyszer mellékhatás miatt halt meg a gyermeke, és egy szintén gyógyszerellenes bíróhoz kerülne az ügy mindhárom fokon, akkor sem mernék elítélni – hiszen a törvény ereje védi. Ha az iratellenes történeti tényállás szerint ugyanez történt velünk csak pepitában, akkor mégis milyen alapon ítélte el a bíróság??? Persze, az előbbi esetben a felmentés evidencia volna, hiszen a társadalom zöme fanatikusan gyógyszerpárti. És pontosan erről van szó: az eljárásnak nem volt semmi jogalapja, az egész egy durva hivatali visszaélés, melyet azért tűztek zászlajukra az ügyben eljáró fanatikusan orvosimádó és szélsőségesen gyógyszerpárti ügyészek és bírák, hogy saját szubjektív indulataikat kiéljék rajtunk, és megfélemlítsék a társadalom azon részét, melyek nem annyira fanatikusok, és nem a fehér köpeny az istenük. Azért rendezett a bíróság példátlanul harsány hírverést az ügyünknek, mert az alapjogsértésektől hemzsegő eljáráshoz a félreinformált közvélemény támogatására volt szükségük.

[73.] A vád törvényességének kétségbevonásán túl terhelti eljárásjogi kifogás volt még, melyet részben a bizonyítás védelme érdekében kifogásoltak, hogy a bíróság nyilvánosan tartott tárgyalást. Az ügyet a sajtó és nagyszámú hallgatóság is követte, s érveik szerint ezáltal a még ki nem hallgatott tanúk is tudomást szerezhetek a tárgyaláson addig történekről. A bíróság a tárgyaláson hozott, az indítványokat elutasító végzéseiben már többször megindokolta a döntését, ehelyütt csak annyit emel ki, hogy a közérdeklődésre számot tartó ügyben a nyilvánosság kizárása semmilyen a Be. 436. § (4) bekezdésében írt okból nem volt indokolt. A bírósági eljárások nyilvánossága segíti, hogy az igazságszolgáltatás nevelő jellege (generális prevenció) hatékonyabban érvényesüljön, miközben kifejezetten figyelt arra a törvényszék – akár a hallgatóság ülésrendjét is kijelölve - hogy a védekezését mindez ne sértse, zavaró tényezőként ne mutakozzon. Amennyiben a hallgatóság hallgat, nem szól közbe, nem zavarja rendet, pusztán a jelenlét nem értelmezhető úgy, mint ami nem engedi a teljeskörű védekezést. A bírósági tárgyalás sosem kényelmes közeg, a velejáró kényelmetlenségeket lehetett finomítani (például a vádlottak részére biztosított asztallal), de teljeskörűen kiküszöbölni nem. Valamennyien képesek vagyunk rá, hogy a kényelmetlenségeken felülemelkedve védelmünkben felhozunk mindent és csorbát a védelem ne szenvedjen. A vádlottak esetében sem volt ez másként.

[216.] Az enyhítő tényezők számukban és súlyukban is meghatározók, ezért a korábbi Btk. 37. §-ában és 83. § (1) bekezdésében foglalt büntetési célokra és elvekre is figyelemmel, a bíróság a vádlottakkal szemben a középértéktől jelentősen eltérő, attól kedvezőbb mérvű, a

korábbi Btk. 40. §-a szerinti szabadságvesztést tartott célravezetőnek. Enyhébb büntetés kiszabása az általános megelőzés követelményével kerülne szembe, a kiszabott szabadságvesztés mások visszatartásáért elengedhetetlen.

Tehát azért hurcoltak meg és ítétek el bennünket, mert meg kívánták mutatni a társadalomnak, hogy nem számít a törvény, a rendszer szélsőségesen fanatikusan gyógyszerpárti, és bármit megtehet azokkal, akiket az övékétől eltérő gondolkodásúaknak vél. Tisztelt Alkotmánybíróság, ezen nem lehet szépíteni, ez nem igazságszolgáltatás, ez nem jogszolgáltatás, ez hivatali visszaélés keretében elkövetett terrorcselekmény! A bíróság kimondta: vissza akarja tartani az embereket a törvényes joguk gyakorlásától, és ezért ítélte bennünket szabadságvesztésre!

Amennyiben a T. Alkotmánybíróság is így látja, ezúton is kérem, hogy bátorkodjanak az ügyben részt vevő bírák elmozdításának érdekében lépéseket tenni.

Sajnos azt tükrözi mindhárom végzés, hogy az eljáró bírák egyike sincs tisztában az egészségügyi önrendelkezési jog intézményével, azt egyszerűen nem értik, ezért aztán zsigeri gyűlölettel viseltetnek iránta. Mert zsigeri gyűlölet kell ahhoz, hogy bíró léteire valaki így a feje tetejére állítsa a törvényt! Az egészségügyi önrendelkezés jogának létjogosultsága van, azt az állam – benne az ügyészség és a bíróság is – védeni köteles. Az eü. önrendelkezési jog azért van, mert az orvostudomány nem egzakt, folyamatosan változik, alakul. A tudomány ugyan sokat tud az emberi test működéséről, de saját bevallása szerint is több az, amit nem tud, mint az, amit tud. Egyrészt, csak feltételezés szintjén ismer egy csomó folyamatot, és a korábban bizonyosnak vélt feltételezések folyamatosan dőlnek meg. Másrészt minden ember szervezete egyedi, és ami az egyiknél hasznos és beválik, az a másiknak akár kárt is okozhat, vagy akár meg is ölheti. Senki nem tudja megmondani előre, hogy egy beavatkozásnak, vagy akár egy gyógyszer beadásának kinél milyen következménye lesz, ezért az érintettre kell bízni a döntés szabadságának jogát. Elsősorban tehát azért, mert csak ő rendelkezhet a testi épségével és az életével, másrészt az emberi méltóság is megkívánja annak eldöntését, ki milyen beavatkozásnak veti alá magát, illetve milyen készítményt enged be a testébe.

Az orvostudomány útját tévedések sora övezi, naponta derülnek ki korábban hasznos és biztonságosnak hitt gyógyszerekről, hogy károsak és veszélyesek, napi szinten tiltanak be egyes készítményeket, hívnak vissza szennyezett tételeket, vonnak ki a forgalomból akár évtizedek óta tömegesen fogyasztott pirulákat. Nem is olyan régen még eret vágtak a betegeknek, mert azt hitték ezzel gyógyítást végeznek.

Továbbá, a jogalkotó nagyon is tisztában van azzal is, hogy a tudomány sem mentes a lobbifolyásától, és üzleti érdekektől nem tehető függővé az ember élete, szabadsága és méltósága. Ezért írja elő a törvény (nagyon helyesen!) nem csupán azt, hogy szabadon dönthessen a beteg, ill. törvényes képviselője, hanem azt is előírja a törvény, hogy **megtévesztéstől és kényszertől mentesen** tehesse. Hangsúlyozom, mi nem utasítottuk vissza a K-vitamint, ez az eljárás viszont arról szólt, hogy az ügyészség és a bíróság kéz a kézben ezt próbálta meg bizonyítani. Gyakorlatilag maga az eljárás és annak minden mozzanata az egészségügyi önrendelkezési jog elleni támadás. Amit a törvény előír, hogy a szabad döntési lehetőséget az állam köteles megtévesztéstől, kényszertől és fenyegetéstől mentesen biztosítani, pont ezt a megtévesztést, kényszert és fenyegetést valósítja meg a panaszlott eljárás. Arról van szó, hogy az eljárásban részt vevő ügyészeket és bírákat zavarja ez a törvény, mégpedig nyilván azért, mert nem értik azt, és ezért azt rossznak, üldözendőnek tartják. És ahelyett, hogy megpróbálnák objektív gondolkodással megközelíteni, ahelyett vakon tüzet nyitnak arra, aki erre a törvényes jogra hivatkozni merészel. Én soha nem állítottam olyat, hogy mi nem adtunk be K-vitamint azért, mert ez törvényes jogunk, én azt kérelmeztem mindvégig, hogy a bíróság szíveskedjen megszüntetni az eljárást törvényes vád hiánya miatt, mivel a K-vitamin adása/nem adása törvényben biztosított jog, tehát nem bűncselekmény. A Kúria ehhez képest azt állítja:

[96] Az indítványozó szerint a szülővel szemben semmilyen elvárhatósági követelmény nem fogalmazható meg. A szülő saját, szabad meggyőződésén alapuló nézetei alapján szabadon

választhat orvost, szabadon rendelkezhet a gyermek sorsát érintő kérdésekben, szabadon dönthet, és ezért semmilyen felelősség nem terheli.

Ebből is látható, hogy bár én nem ezt állítottam felülvizsgálati indítványomban sem, a Kúriát sem a hatályos törvények, sem a tények nem érdekelték, képtelen volt tisztességesen eljárni és megváltoztatni a támadott végzéseket, ami pedig törvényi kötelezettsége lett volna. Mert ugyanaz motiválta, ami az első- és másodfokú bíróságot: bármi áron erkölcsileg tönkretenni bennünket, mégpedig nem Kisfiunk kórházi halála miatt, az csak ürügy – hanem a nekem tulajdonított „orvosellenesség” miatt. Könörgöm, az egészséges Gyermelem – akit egyszerű hányásos rosszullet miatt, kiszáradásgyanúval adott át a kórháznak a mentőszolgálat – 8 nap múlva életét veszítette az állítólag tökéletes kórházi ellátás mellett. Akkor miben higgyek? Az eljárás bírák - sajnos nagyon szűklátókörűen – megbélyegeztek, orvosellenesnek, tudományellenesnek, közellenségnek kiáltottak ki, mert ők abban szeretnének hinni, ha az ő gyermekük, unokájuk, hozzátartozójuk kórházba kerül, akkor velük másképp bánnak, akkor ők nem halnak bele a kezelésbe. Ennek megfelelően szélsőségesen elfogult módon folytatták le az eljárást, mert ők nyilván hinni akartak abban a gyermekem tévképzetükben, hogyha a kórházban meghal egy kisbaba, akkor annak oka csakis a szülő lehet.

Igen, ahogy írja a Kúria, nincs a szülővel szemben semmiféle elvárhatósági követelmény – nagyon helyesen – különösen nem ilyen esetben. Nem erre hivatkoztam azonban, hanem arra a jogi evidenciára, hogy kötelezettség hiányában nincs mulasztásos bűncselekmény sem, tehát az egyébként vitatott történeti tényállás szerint sem történhetett bűncselekmény, hiszen a szülő megilleti az önrendelkezés joga, és az semmilyen esetben sem büntethető. A törvényszék egyébként le is írta:

[161.] Tény, hogy [redacted] tanú nem állította, hogy visszautasították volna a szülők a K-vitamin-profilaxist, sőt azt vallotta, hogy ez nem is biztos, hogy szóba került közöttük.

Maga az ítélet is igazolja tehát, hogy iratellenes történeti tényállásra alapította a bíróság az elmarasztalásunkat, hiszen a [204.]-ben azt állítja, hogy a **visszautasítás és a halálos eredmény következtében vált** utólag – visszamenőlegesen - mégis **bűncselekménnyé** az egyébként nem bűncselekmény. Ha még az ítélet szerint sem történt visszautasítás, akkor ebből hogyan kreált aztán a Kúria „sorozatos megtagadást”?

És van itt még egy alapjog-sértés gyanúját felvető mozzanat. Az eljárással egyidőben [redacted] szülésznő pert indított az [redacted] hírportál ellen, melyet meg is nyert mind első, mind másodfokon. A jogerős ítéletben is rögzítésre került tényként, hogy Kisfiam a házi gyermekorvostól kapott K-vitamint, és hogy az intézeten kívüli szüléseket lebonyolító szolgáltató ([redacted] vezette kft.) 2012-ben nem is volt jogosult K-vitamint beadni, nem tartozott a kompetenciájába. Befotóztam a Fővárosi Törvényszék 2020. szeptember 2-án kelt 64.P.20447/2020/8. sz. elsőfokú, anonimizált, valamint a Fővárosi Ítéltábla 2021. február 16-án kelt, másodfokú és jogerős ítéletének releváns részét:

Felperes a jogszabályban előírt feladatokat 1-es személy esetében ellátta. A K vitamin beadására a gyermekorvos által a szülést követő 5. napon került sor. A hivatkozott rendelet nem rendelkezik a K-vitamin beadási kötelezettségről. K-vitamint egyedül a rendelet 3. számú mellékletében „A tárgy és higiénés feltételek felsorolásában szerepel jelezve, hogy milyen gyógyszerek lehetnek a szülésznőgyógyász végzettségű szolgáltatóknál. A szülésznő végzettségű szolgáltatóknál nincs ilyen lista, mivel ők az emberi felhasználásra kerülő gyógyszerek elrendeléséről és kiadásáról szóló 44/2004. (IV. 28.) ESZCSM r. szerint nem rendelhetnek gyógyszert. Tekintettel arra, hogy felperes szülésznő végzettségű, a

rendelet értelmében nem rendelkezhet K-vitamin felírásáról és annak beadásáról sem. Nyilván felperes tanúvallomás során megerősítette, hogy 1-es személy számára K-vitamint a hatályos rendelkezések alapján nem adhatott és ezért nem adott. A bíró által felvetett gyermekgyógyászati irányelvre választott egyedül felperes, hogy ezt nem ismeri, mely irányelv nem a szülésznők, hanem a gyermekgyógyászok munkájára vonatkozik

Fővárosi Ítéltábla
2.Pf.20.757/2020/6.

2

- [2] A büntetőeljárás tárgyalásán – többek között – abban a körben tett vallomást a felperes, hogy az újszülött kapott-e K-vitamint és annak beadása kinek a feladata, felelőssége a szakma szabályai szerint. A K-vitamin beadására a gyermekorvos által a szülést követő ötödik napon került sor, mert az intézeten kívüli szülési ellátásra vonatkozó jogszabályok nem teszik kötelezővé és nem is engedték meg 2012. évben a szülésznők számára ezen vitamin beadását. A felperes vallomásában egyedül a gyermekgyógyászati irányelvhez kapcsolódóan válaszolt akként, hogy a gyermekgyógyászok és nem a szülésznők tevékenységére vonatkozó irányelvet 2012. évben még nem ismerte.

Erre az ítéletre és a benne jogerősen megállapított tényekre: a kompetencia hiányára és a házi gyermekorvos által történt beadás megtörténtének elismerésére írásban is felhívtam az ügyünkben másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla figyelmét, továbbá, hogy a jogerős ítéletben rögzített tényeket köteles elfogadni, hiszen feloldhatatlan ellentétben áll az általunk megfellebbezett Budapest Környéki Törvényszék elsőfokú ítéletével, mely szerint mi visszautasítottuk a K-vitamint, ráadásul már Gyermeünk születése előtt.

[47.] **..... sértett születését várva már határozott elképzelésük volt, hogy mesterséges K vitaminra nincs szüksége az újszülötteknek, mert természetes úton, a köldökzsinóron keresztül a méhlepényből a születéskor, illetve az anyatejes táplálással az anya készleteiből mindenkor elegendő mennyiség kerül a szervezetükbe. A művi K-vitaminpótlás és az azt hordozó Konakion természetellenes, ócska, szintetikus készítmény, melyet az orvoslás a véralvadáshoz téves fikcióként alkalmaz és ír elő.**

[48.] **Elképzelésüknek megfelelően a szülés körülményeit átbeszélve tisztázták a szülésznővel, hogy semmilyen művi anyag beadáshoz nem járulnak hozzá, így az antibiotikumos szemcsepről sem gondoskodnak, de a K-vitamin beadását is elutasítják.**

A vád és a végzések szerint a K-vitamin „visszautasításával”, illetve azzal, hogy nem tettünk meg „mindent” Gyermeünkért – gondatlan emberölést valósítottunk meg. Hogy egy ölési cselekményre hogyan kerülhet sor a sértett megszületését megelőzően, az a kisebbik jogi probléma, de jeleztem, hogy másodfokú végzésében az ítéltábla köteles lesz a ráadásul az ő intézményünkben történt polgári per jogerős ítéletében megállapított tényállást figyelembe venni, a BKT nem jogerős ítéletében

írtakkal szemben. Ehhez képest a másodfok csupán annyit módosított a tényálláson, hogy luxuria helyett negligenciára enyhítette a minősítést, és rögzítette: mi bizonyítottan nem tudtuk, hogy művi K-vitamin adagolás hiánya halálhoz vezethet. Ennek ellenére fenntartotta a büntetést változatlanul.

Kérem a T. Alkotmánybíróságtól annak megállapítását is, hogy az ítélet tábla ezzel is megsértette a tisztességes eljárásához fűződő alapjogunkat, hiszen a polgári perben megállapított jogerős ítélet tényállása kötelező lett volna számára. Ugyanakkor a tisztességes eljárás még akkor is a büntetésünk enyhítését kívánta volna meg, ha az a per nem lett volna. Hiszen egyrészt az enyhébb minősítés már önmagában is enyhébb büntetést is kívánna meg, másrészt pedig az időmúlást is figyelembe kellett volna venniük. Igaz, hogy az ügyészség is fellebbezett, de csak azt követően, hogy tudomást szerzett a mi fellebbezésünkről – [REDACTED] bíró úr ugyanis (a bírói etika szabályait semmibe véve) SMS-ben értesítette [REDACTED] ügyész urat, hogy tőlünk a 3 nap letelte előtt fellebbezés érkezett. Ha mi nem fellebbeztünk volna, akkor az ügyészség sem, és a felfüggesztett büntetésünk 2022. február 6-án letelt volna. A tisztességes eljárás – még bűnösség esetén is – megkívánta volna, hogy a jogorvoslati jogunk gyakorlása miatt ne érhesse bennünket hátrány. Márpedig alapjogsértő eljárásban elítéltnak lenni is hátrányt jelent, de jogos érdekünket sérti az is, hogy még mindig felfüggesztés alatt állunk, amikor már bűnösség esetén is letelt volna a felfüggesztés ideje.

És ha már a határidőkről beszélünk: a Kúria is megsértette a tisztességes eljárás jogát azzal, hogy a Legfőbb Ügyészség elkésett nyilatkozatát bevárta és figyelembe vette, amikor pedig a Be. 657.§ (2) egy hónapot biztosít az ügyészségnek nyilatkozattételre. A Kúria 2022. január 31-én terjesztette be az ügyészséghez a felülvizsgálati kérelmemet, így az legkésőbb március 1-ig élhetett volna a nyilatkozás törvényes lehetőségével. A jogvesztő határidőt az ügyészség többszörösen is túllépte. Az ügyészség elmulasztott törvényes határidőn belül nyilatkozni, ennek okán elkésett nyilatkozatát nem vehette volna törvényesen figyelembe a Kúria. Végzésében mégis abból idézget – egyébként teljesen irreleváns módon – miközben egyáltalán nem vette figyelembe az ügyészi nyilatkozatra tett, és határidőn belül benyújtott érdemi észrevételeimet. Megjegyzem, a Legfőbb Ügyészség úgy kérte a felülvizsgálati kérelmem elutasítását, hogy – törvényes határidőn túl – pont az országgyűlési választások utáni első napon nyújtotta be nyilatkozatát, 2022. április 4-én. Nyilvánvaló, hogy a nyilatkozatuk jóval korábban készen volt, azonban feltételezhető, hogy ha a választást a szülésznőnk férje, az egyesült ellenzék miniszterelnök-jelöltje [REDACTED] nyerte volna meg, aki kampányában az ügyészséget a kormány politikai verőlegényének nevezte, akkor egy más tartalmú nyilatkozat került volna benyújtásra. Ezzel nem állítom azt, hogy [REDACTED] kormánya befolyásolta jelen eljárást, de álláspontom szerint a tisztességes eljárásához fűződő jogom sérült azzal is, hogy a Kúria jogsértő módon bevárta és figyelembe vette a Legfőbb Ügyészség sokszorosán elkésett nyilatkozatát.

Alapjogot sértett álláspontom szerint a bíróság azzal is, hogy tényből tényre következtetett a logika és az ártatlanság vélelmények felrúgásával:

[163.] Amennyiben megtörtént a szemcsepp vonatkozásában a kioktatás, miért is nem történt volna meg a K-vitaminról?

Csak kétséget kizáróan bizonyított tényekre lehet bűnösséget alapozni, márpedig a bíróság fenti mondatából is látható: mi a K-vitamin kapcsán nem részesültünk teljes körű tájékoztatásban, ellenben a bíróság ennek ellenére is ellenállhatatlan vágyat érzett arra, hogy azt megtörténtnek tekintse.

Az ítéletben hivatkozott antibiotikumos szemcseppet a 35/2011-es kormányrendelet előírta a vádídőben, amit tudomásom szerint később azonban eltörölt. A K-vitamint ellenben nem írta elő. Nyilván ez az oka annak, hogy az egészségügyi szolgáltató – a [REDACTED] vezette [REDACTED] kft. – a szemcseppről tájékoztatást nyújtott, a K-vitaminról pedig nem. A szemcsepp alkalmazását egyébként

azért nem kértük, mert a szolgáltató sem javasolta, felajánlotta annak visszautasításának lehetőségét. A két évvel korábban, budapesti kórházban született első gyermekünknek sem javasolta a kórház. A K-vitamint sem javasolta sem a kórház, sem első gyermekünk védőnői, sem házi gyermekorvosai, ezért mi nem is tudtunk arról, hogy ilyen készítmény létezik. Ilyen egyszerű és logikus a magyarázata, ehhez képest a bíróság a szemcsepp visszautasítását tekintette bizonyítéknak a K-vitaminnal kapcsolatos tájékoztatás megtörténte és annak visszautasítására. A tisztességes eljárás megköveteli az objektivitást, a bíróság tehát megsértette a tisztességes eljáráshoz fűződő jogunkat azzal is, hogy nem az objektív bizonyítékot vette figyelembe – ami [REDACTED] vallomása volt ([161.] *Tény, hogy [REDACTED] tanú nem állította, hogy visszautasították volna a szülők a K-vitamin-profilaxist*), hanem a bíró úr saját szubjektív vágyát arra, hogy bűnösítő ítéletet hirdethessen ([163.] *Amennyiben megtörtént a szemcsepp vonatkozásában a kioktatás, miért is nem történt volna meg a K-vitaminról?*)

Kérem tehát annak megállapítását is, hogy a bíróság a tisztességes eljárás alapjogát megsértve, iratellenesen állítja azt, hogy mi visszautasítottuk a K-vitamint. Bár megjegyzem, mivel a visszautasítás jogát törvény biztosította számunkra, ezért az sem lett volna bűncselekmény, tehát annak megállapítását is kérem, hogy a bíróság a tisztességes eljárás jogát – a tényállástól függetlenül is - azzal is megsértette, hogy bűnösnek mondott ki, és büntetéssel sújtott egy nem bűncselekmény kapcsán.

A törvény rögzíti, hogy az egészségügyi önrendelkezési jog gyakorlásának előfeltétele a teljes körű tájékoztatásban való részesülés. A tájékoztatásnak szóban és írásban is meg kell történnie. A K-vitamin kapcsán nem történt meg a tájékoztatás, így eleve nem is állíthatná azt a bíróság, hogy az az önrendelkezési jogunk miatt maradt el.

A törvény rögzíti azt is, hogy a tájékoztatást csak kompetens személy nyújthatja – arra képesítéssel rendelkező szakorvos. Az orvosi képesítéssel nem rendelkező szülésznőnek ([REDACTED]) nincs tájékoztatási kompetenciája – ahogy az [REDACTED] kontra polgári per ítéletében a bíróság azt meg is állapította. Akkor hogyan beszélhet a bíróság visszautasításról?

A törvény azt is rögzíti, hogy a tájékoztatás minőségéért az orvos felelős. A tájékoztatás megértéséről is az orvos köteles meggyőződni. Vissza kell kérdeznie tehát az orvosnak, hogy a beteg a tájékoztatást megértette. A tájékoztatás akkor befejezett, ha azt írásban is megkapja a beteg, és aláírásával igazolja a tájékoztatás megtörténte. Az ítélet táblája szerint:

[224] Ezzel a nézetrendszerrel áll maradéktalan összhangban az, hogy [REDACTED] sértett esetén miért utasították el a K-vitamin pótlást. Ezt azért tehették meg könnyen, különösebb ellenállás nélkül, mert intézményen kívüli szülést választottak, eleve olyan orvosokkal és más, a szülésnél közreműködő személyekkel, akik hozzájuk hasonlóan vélekednek és ugyanúgy tudnak azonosulni a nem-konvencionális jellegű eljárásokkal és ellátásokkal (mint amilyen a gyengéd szülés, a természetgyógyászat, az alternatív gyógymódok, a homeopátia). Ugyanilyen irányított választás volt a gyermekek háziorvosa, [REDACTED] is, aki bizonyítottan egyszer sem adta be a sértettnek a K-vitamint tartalmazó Konakion készítményt, mégpedig azért nem, mert azt a vádlottak elutasították.

[225] Szemben a védői érveléssel, egyáltalán nem kellett kiterjednie a bizonyításnak arra, hogy e nézetek hogyan, milyen folyamat eredményeképpen, milyen hatásokra alakultak ki. Nem csak azért, mert a meggyőződésük [REDACTED] sértett megfogadásának idején is már sziklaszilárdan létezett, és ahhoz senkinek a támogató-egyetértő véleményére nem volt szükségük, hanem kiváltképpen azért, mert a vádlottak a sértett vonatkozásában a szükséges tájékoztatást az elsőfokú bíróság által értékel tanúvallomások [REDACTED] szerint is megkapták, továbbá az otthoni szülésről készített iratokon egytől egyig szerepel az, hogy K-vitaminban az újszülött nem részesült, azt nem adták be, [REDACTED] orvosi javaslata is hangsúlyozottan kitér arra, hogy a K-vitamint a gyermek 5 napos korában pótolni kell.

A jogerős másodfokú végzés szerint tehát mi visszautasítottuk a K-vitamint, mégpedig azért tehetjük ezt meg „könnyen, különösebb ellenállás nélkül”, mert a velünk kapcsolatba került orvosok és egészségügyi dolgozók is úgy vélekedtek, hogy a Konakion egy szükségtelen és ártalmas készítmény. Megjegyzem, a budapesti Szent Imre Kórházban 2010-ben született első gyermekünknek sem ajánlott senki K-vitamint, amit ugyanúgy nem utasítottunk volna vissza, ahogy a sértettként megnevezett második gyermekünk esetében és a 2013-ban, Ausztriában született harmadik gyermekünk esetében sem tettünk.

Azt állítja a bíróság, hogy mi azért vagyunk bűnösök, mert nem gyógyszerfanatikus orvosokra és egészségügyi szolgáltatóra esett a választásunk – tehát a világnézetünk, a gondolati szabadságunk miatt vagyunk bűnösök. A bíróság szerint mi csalárd módon visszaéltünk azzal, hogy a törvény biztosítja a szabad orvosválasztás jogát, amikor nekünk stréber módon olyan orvosokat kellett volna keresnünk, akikkel nem tudunk egyetérteni, akikben nem tudunk megbízni, és akik a véleményünk szerint ártalmára lesznek gyermekünknek.

Továbbá – a bíróság szerint – visszaéltünk azzal is, hogy a törvény egészségügyi önrendelkezési jogot biztosít, és gonosz módon mi a legjobb tudásunk, tapasztalataink és a gyermekünk iránt érzett aggodalmunk szerint döntöttünk az anyatejes táplálás és a Konakion nem beadása mellett, amikor pedig szembe kellett volna mennünk a legjobb tudásunkkal, meggyőződésünkkel (a bíróság használta ezt a kifejezést) és a nem kötelező, de a bíróság által elvártnak tekintett buta rendszerfanatizmussal kellett volna Gyermeinket ellátnunk – annak ellenére, hogy a törvény azt nem írta elő. Tehát a törvényes jogunk – a szabad orvosválasztásra és az eü.-i önrendelkezésre – azért büntetendő, mert nem azt választottuk e jogunkkal élve – amit a bíróság szerint kellett volna. Törvényes jog tehát templomba, mecsetbe, zsinagógába járni, de ha ez utóbbi környékén vélt látni a bíróság, akkor a vallásszabadság nevében jön a bevagonírozás! Mert a „felelősség áthárul” ... Bocsánat, egy s-sel írta az ítéletábla: „felelőség”

Az 1997 évi CLIV.szerint:

13. § (1) A beteg jogosult a számára egyéniesített formában megadott teljes körű tájékoztatásra.

(2)* A betegnek joga van ahhoz, hogy a rá vonatkozó személyes adatok kezelésével összefüggő információkon felül részletes tájékoztatást kapjon

a) egészségi állapotáról, beleértve ennek orvosi megítélését is,

b) a javasolt vizsgálatokról, beavatkozásokról,

c) a javasolt vizsgálatok, beavatkozások elvégzésének, illetve **elmaradásának lehetséges előnyeiről és kockázatairól,**

d) a vizsgálatok, beavatkozások elvégzésének tervezett időpontjairól,

e) **döntési jogáról a javasolt vizsgálatok, beavatkozások tekintetében,**

(7) A tájékoztatáshoz fűződő jogok gyakorlásához szükséges feltételeket a fenntartó biztosítja.

(8)* A betegnek joga van arra, hogy számára érthető módon kapjon tájékoztatást, figyelemmel életkorára, iskolázottságára, ismereteire, lelkiállapotára, e tekintetben megfogalmazott kívánságára, valamint arra, hogy a tájékoztatáshoz szükség esetén és lehetőség szerint **tolmácsot** vagy jelnyelvi tolmácsot biztosítsanak.

Azt állítja a törvénnyel ellentétben a bíróság, hogy a mi felelőségünk az, ha az orvostól nem megfelelő, vagy hiányos tájékoztatást kaptunk, sőt, az is a mi felelőségünk, ha nem kaptunk tájékoztatást (valóban nem kaptunk), mert az ügysem befolyásolt volna bennünket.

Az önrendelkezéshez való jog

15. § (1) A beteget megilleti az önrendelkezéshez való jog, amely kizárólag törvényben meghatározott esetekben és módon korlátozható.

(2) Az önrendelkezési jog gyakorlása keretében a beteg szabadon döntheti el, hogy kíván-e egészségügyi ellátást igénybe venni, illetve annak során mely beavatkozások elvégzésébe egyezik bele, illetve melyeket utasít vissza, figyelembe véve a 20. §-ban előírt korlátozásokat.

(3)⁺ A betegnek joga van arra, hogy a kivizsgálását és kezelését érintő döntésekben részt vegyen. Az e törvényben foglalt kivételektől eltekintve bármely egészségügyi beavatkozás elvégzésének feltétele, hogy ahhoz a beteg megegyezésétől, fenyegetéstől és kényszertől mentes, megfelelő tájékoztatáson alapuló beleegyezését (a továbbiakban: beleegyezését) adja.

(4) A beteg a (3) bekezdésben foglalt beleegyezését szóban, írásban vagy ráutaló magatartással megadhatja, kivéve, ha e törvény eltérően nem rendelkezik.

(5)⁺ Az invazív beavatkozásokhoz és a 197. § szerinti önkéntes gyógykezelésbe vételhez a beteg írásbeli vagy - amennyiben erre nem képes - két tanú együttes jelenlétében, szóban vagy más módon meg tett nyilatkozata szükséges.

(6) A beteg a beavatkozás elvégzéséhez való beleegyezését bármikor visszavonhatja. A beleegyezés alapos ok nélküli visszavonása esetén azonban kötelezhető az ennek következtében felmerült és indokolt költségek megtérítésére.

16. § (1) A cselekvőképes beteg - ha e törvény eltérően nem rendelkezik - közokiratban, teljes bizonyító erejű magánokiratban vagy - írásképtelensége esetén - két tanú együttes jelenlétében meg tett nyilatkozattal

a) megnevezheti azt a cselekvőképes személyt, aki jogosult helyette a beleegyezés, illetve a visszautasítás jogát gyakorolni, illetve, akit a 13. § alapján tájékoztatni kell,

b) az a) pontban meghatározott személy megjelölésével vagy anélkül a (2) bekezdés szerinti személyek közül bárkit kizárhat a beleegyezés és a visszautasítás jogának helyette történő gyakorlásából, illetve a 13. § szerinti tájékoztatásból.

(2)⁺ Amennyiben a beteg cselekvőképtelen és nincs az (1) bekezdés a) pontja alapján nyilatkozattételre jogosult személy, a beleegyezés és a visszautasítás jogának a (4) bekezdésben foglalt korlátok közötti gyakorlására - az (1) bekezdés b) pontjában foglaltak figyelembevételével - a megjelölt sorrendben az alábbi személyek jogosultak:

a) a beteg törvényes képviselője, ennek hiányában

Ehhez képest a Kúria végzésében ezt írja:

[113] A szülő saját személyét érintő önrendelkezési jogát azonban nem lehet összetéveszteni, felcserélni a gyermeke nevelése során gyakorolt szülői jogaival, különösen nem a gyermek egészségének megőrzésére vonatkozó, életben maradását, fejlődését és megfelelő egészségügyi ellátását biztosító kötelezettségeivel.

A Kúria a tisztességes eljárás jogát sérti azzal, hogy képtelen értelmezni a kérelmemben leírtakat – annak ellenére is, hogy azt végzése egy korábbi szakaszában beidézte. Nem hivatkoztam sehol a nevelés során gyakorolható szülői jogokra, az egészségügyi önrendelkezés jogára hivatkoztam, amit ítéletében a bíróság is elismert: [199.] Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 16. § (2) bekezdés a) pontja alapján erre joguk volt, hiszen a K-vitamin beadása nem életmentő beavatkozás és az annak elmaradásából eredő – már felhívott - kockázat sem túl jelentős.

A Kúria azért csúsztat, és állítja – önmagával is feloldhatatlan ellentmondásba kerülve – mintha én a nevelési szabadságra hivatkoztam volna, mert pontosan tudja, hogy törvényi kötelezettsége lett volna felmentő ítéletet hozni, de nem kívánta e köteletségét teljesíteni. Továbbá a törvénnyel ellentétesen állítja azt, hogy a szülő nem jogosult a gyermeke nevében gyakorolni az önrendelkezés jogát, noha a Eütv.) 16. § (2) bekezdés a) pontja ezt vitathatatlanul biztosítja. Látható, tudja miről van szó:

[12] A Konakion nevű készítmény a bíróság szerint sem kötelező, hanem az egészségügyi önrendelkezési jog körébe tartozik, tehát törvény által kifejezetten megengedetten opcionális.

[15] Kifejtette továbbá, hogy a bíróság által is megállapítottan a művi K-vitamin az egészségügyi önrendelkezési jog körébe tartozik, ami a teljeskörű tájékoztatáson alapuló, kényszerből és fenyegetéstől mentes szabad döntési lehetőség.

[16] Vitatta, hogy visszautasítás történt volna a részéről, álláspontja szerint ez iratellenes megállapítás. Kétségbe vonta azt is, hogy a művi K-vitamin hiányának eredménye lenne a nyolc napos kórházi kezelés végén bekövetkezett halál. Indokai szerint nem képezheti bűncselekmény tárgyát, amit az önrendelkezési jog megenged. Mivel a művi K-vitaminadagolás vagy nem adagolás törvényes jog, így ennek kapcsán nem lehetett volna sem gyanúsítást közölni, sem vádat emelni, sem bizonyítást lefolytatni, sem elmarasztaló ítéletet hozni. Egy törvényes magatartás nem válhat utóbb törvénysértővé akármilyen vélt vagy valós eredményt kapcsol hozzá bíróság. A terhére rótt magatartást valójában el sem követte, nem utasította vissza a művi K-vitamint, mindezt iratellenesen állapította meg a bíróság.

[18] A bíróság azzal, hogy megállapította, hogy a művi K-vitamin nem adagolása nem bűncselekmény, és az egészségügyi önrendelkezési jog körébe tartozik, tehát jogszerű, törvényes magatartás, ezzel egyben kizárta azt is, hogy bűncselekmény elkövetési magatartása lehessen. Továbbá azt is helyesen állapította meg a bíróság, hogy a nem adagolás nem veszélyeztette gyermeke életét és testi épségét.

20. § (1) A cselekvőképes beteget - a (2)-(3) bekezdésekben foglaltakra tekintettel, illetőleg a (6) bekezdésben foglalt eset kivételével - megilleti az ellátás visszautasításának joga, kivéve, ha annak elmaradása mások életét vagy testi épségét veszélyeztetné.

(2) A beteg minden olyan ellátást, amelynek elmaradása esetén egészségi állapotában várhatóan súlyos vagy maradandó károsodás következne be, csak közokiratban vagy teljes bizonyító erejű magánokiratban, illetve írásképtelensége esetén két tanú együttes jelenlétében utasíthat vissza. Ez utóbbi esetben a visszautasítást az egészségügyi dokumentációban rögzíteni kell, amelyet a tanúk aláírásukkal hitelesítenek.

[113] A szülő saját személyét érintő önrendelkezési jogát azonban nem lehet összetéveszteni, felcserélni a gyermeke nevelése során gyakorolt szülői jogaival, különösen nem a gyermek egészségének megőrzésére vonatkozó, életben maradását, fejlődését és megfelelő egészségügyi ellátását biztosító kötelezettségeivel.

A Kúria tehát azt is állítja, de legalábbis sugallja, hogy mivel – szerinte – a K-vitamin a gyermek életben maradását biztosító beavatkozás, ezért erre mégsem vonatkozik az önrendelkezés joga. Ezzel kapcsolatosan le szeretném szögezni: ha ez még igaz volna is, a laikus szülő akkor sem lehet felelős azért, ha nem részesült erről megfelelő tájékoztatásban. Az egészségügyi szolgáltató és a házi gyermekorvos a bíróság szerint K-vitamin ellenes nézeteket vallott, ezért „tehettük meg könnyen, különösebb ellenállás nélkül”, hogy az egyébként nem is kötelező K-vitamint ne adagoljuk. Ha a szülő nem tud arról, hogy a K-vitamin adagolása nélkül gyermeke meghalhat, márpedig a jogerős ítélet elismerte, hogy mi bizonyítottan nem tudtunk ilyenről – akkor okkal hihettük azt, hogy az autentikus szakemberek vélekedése helytálló, és a K-vitamin sürgősen és káros szer. Ki más lehet hitelesebb forrás orvosi szakkérdésben, mint maga az orvos? Ha az orvostól a laikus szülő azt az információt kapja, hogy a K-vitaminpótlás sürgősen és káros, akkor miért is kellene ezt megkérdőjeleznie, kétségbe vonnia?

Ebben a körben további alapjogsértő csúsztatásokat is eszközöl mindhárom végzés, ugyanis mindhárom gondosan elhallgatja azt a tényt, hogy én mindhárom jogi fórumon hivatkoztam a Semmelweis Orvostudományi Egyetem csecsemőtáplálásról szóló, a vádidőben (2012-ben) kiadott tankönyvére, amely szerint az első 6 hónapban csak és kizárólag anyatejre van szüksége a

csecsemőnek, semmi másra. Azt is elhallgatják, hogy hivatkoztam a Magyar Tudományos Akadémia legújabb orvosi kutatásokon alapuló cikkére is (2021), ekkor már másodfokon volt az ügy, tehát csak az ítéletkor és a Kúrián tudtam lobogtatni – e szerint az anyatej a tökéletes etalon, amit a tápszergyártók csak utánózni próbálnak, de sosem érhetik utol. A vádat és a bűnösítő ítéletet egy olyan kiadványra alapozta a bíróság, amely szerint csak anyatejes táplálás esetén van szükség művi K-vitaminpótlásra, mert a tápszerben benne van a K-vitamin is. Itt tehát két egymással ellentétes orvostudományi vélekedés áll szemben, a végzések mégis olyan megtévesztő módon találják, mintha mi, szülők szembeszegültünk volna az orvostudománnyal.

Törvényszék:

*[203.] Ez történt, valójában **nem az orvostudomány, hanem a vádlottak tévedtek és az általuk kétségbevonott orvosi protokoll igazolódott. Másként fogalmazva, elméletük helytállóságában bízva kockáztatták gyermekük egészségét, aki erre visszavezethetően, mulasztásukkal oksági kapcsolatban az életét veszttette.***

Ítéletkor:

[217] Szemben a védelem és az l.r. vádlott érvelésével, az elsőfokú bíróság törvényes és messzemenően helyes, logikus és ésszerű mérlegeléssel állapította meg mindezek alapján azt, hogy a vádlottak azért utasították vissza ██████████ esetén a K-vitamin beadását, és azért sem adták vagy adták be neki maguk később sem, mert – bár ismerték az orvostudomány ezzel kapcsolatos álláspontját - azt helytelennek minősítették, ugyanis a szintetikus, művi vitaminpótlás természetellenes, sőt, egyenesen káros a csecsemő egészségére.

Kúria:

*[163] Az irányadó tényállás egyértelműen rögzíti: – **A terheltek meg voltak győződve arról, hogy maguk jobban tudják, hogy mely akár kötelezően előírt eljárás szolgálja, vagy éppen károsítja az egészséget. Tudtak a K vitaminadagolás orvosi magyarázatáról, de azzal nem értettek egyet.***

Alapjogsértő, hogy a bíróság egyrészt csúsztatással olyan képet fest, mintha egy tudományos evidenciát kérdőjeleztünk volna meg pusztán szülői arroganciából, amikor pedig arról van szó, hogy a tudomány sem egységes a K-vitamin kérdésében, hiszen még a bíróság szerint a velünk kapcsolatba került orvosok és eü. dolgozók is K-vitamin-ellenesek. Valahonnan csak származnia kell az ilyen nézeteknek, márpedig ha az orvos így gondolkodik, akkor az nem varrható a laikus szülők nyakába. Nagyon komoly orvosi szakirodalom állítja, hogy nem kell az anyatej mellé semmi egyéb, ráadásul ez időtlen idők óta a köztudat is így ismeri. Ezt úgy beállítani és úgy értékelni jogilag, mintha mi tegyük fel „fényezésre” kárhoztattuk volna a Gyermekeinket, makacsul szembeszegülve a bölcs és tévedhetetlen orvostudománnyal – ez a tisztességes eljárás jogának megsértése.

Vizsgáljuk csak meg, mit ír elő az Eü. tv. olyan esetre, amikor a beteg visszautasít egy kezelést:

20.§ (7) A (2)-(3) bekezdések szerinti visszautasítás esetén meg kell kísérelni a beteg döntése hátterében lévő okok - személyes beszélgetés alapján történő - feltárását és a döntés megváltoztatását. Ennek során a 13. § szerinti tájékoztatáson túl ismételtén tájékoztatni kell a beavatkozás elmaradásának következményeiről.

Ha valóban visszautasítottuk volna a K-vitamint – ahogy a törvényszék és az ítéletkor végzése állítja – illetve ha valóban „megakadályoztuk” volna annak beadását (amit a Kúria ír), akkor a törvény szerint az orvosnak ismételtén tájékoztatnia kellett volna bennünket. Márpedig a jogerős ítélet szerint mi bizonyítottan nem tudtunk olyanról, hogy művi K-vitaminpótlás híján meghalhat gyermekeink.

[181] - Az [57] bekezdést mellőzi, és helyébe azt rögzíti, hogy „Bár a vádlottak mindvégig tisztában voltak azzal, hogy a K-vitamin művi pótlása azért szükséges, mert az a véralvadási képességet erősíti, de azt már bizonyíthatóan nem tudták – mert a tőlük elvárható figyelmet és körültekintést elmulasztva a K-vitamin művi pótlásának sorozatos visszautasítása előtt nem győződtek meg arról -, hogy a K-vitamin művi pótlásának elmaradása az újszülöttek esetében számottevően megnöveli a vérzékenység kialakulásának esélyét, amely az ilyen esetek 30- 60%-ában életveszélyes koponyaúri vérzéssel társul, és így potenciálisan az újszülött halálához vezet.

Ha a beteg törvényes képviselőjének joga van teljes körű tájékoztatást kapni, melyben a kezelés elmaradásának lehetséges következményeit is ismertetni köteles az orvos, és mi bizonyítottan nem voltunk olyan információ birtokában, hogy a művi K-vitaminpótlás hiánya halálos szövődményhez vezethet, akkor nyilvánvalóan nem is történt meg a részünkről visszautasítás, hiszen ilyen esetén a törvény a tájékoztatás megismétlését írja elő, különös hangsúllyal az elmaradás lehetséges következményeire. A bíróság valótlánul varrta nyakunkba a K-vitamin visszautasítását, és bele is buktak a hazugságba, hiszen az az ő logikájuk szerint sem történt meg.

Egyébként nem felel meg a valóságnak a végzés állításának azon része sem, miszerint „számottevően” megnöveli a vérzékenység esélyét, hiszen 100 000-ból (a bíróság által hivatkozott szakmai anyag szerint) 4-10 esetben alakulhat ki vérzékenység, tehát 99 996-nál semmiféle indoka nincs a művi K-vitamin adagolásának. Ebből a 4-10/100 000 esetből is csupán 30-60%-nál jelentkezik vérzés, és ezen esetek maximum 19%-a végződik csak halállal. Ez azt is jelenti egyben, hogy még aki tájékoztatásban részesült is, az is okkal bízhat a halál elmaradásában, tehát a gondatlanság megvalósulásához szükséges feltételek is hiányoznak jelen ügyben - az okozati összefüggés hiányán, a törvényességi problémák és a temérdek szabálytalanságok mellett.

21. § (1a)* Korlátozottan cselekvőképes vagy cselekvőképtelen kiskorú esetén a háziorvosi, házi gyermekorvosi és a védőnői egészségügyi szolgáltatás nem utasítható vissza. **Nem minősül az ellátás visszautasításának**, ha a korlátozottan cselekvőképes vagy cselekvőképtelen kiskorú törvényes képviselője az egészségügyi alapellátásról szóló törvény szerint a háziorvos, illetve **házi gyermekorvos választásának jogát gyakorolja.**

Alapjogsértő módon a bíróság mégis a terhünkre róta azt, hogy – szerinte – „irányított választás” volt gyermekünk háziorvosa, és ■■■■■ bábacége. Mindkét – a bíróság által kifogásolt – egészségügyi szolgáltató az állam által elismert jogosítványokkal, engedélyekkel, praxisjoggal rendelkezett, legalábbis legjobb tudomásunk szerint, és semmi okunk nem volt a kompetenciájukat kétségbe vonni. ■■■■■ cégével írásos szerződést kötöttünk, ami a nyomozati anyag része, és az ő felelősségüket nem vizsgálta az eljárás. A házi gyermekorvos az állami orvosregiszterben szerepel, érvényes engedélye, praxisa van, az állami SZTK-ban rendel. Az orvos közhiteles adatnak minősülő nyilvántartása is igazolja, hogy a rendelőjében 2012. dec. 4-én beadott Gyermeünknek egy ampulla K-vitamint, ezt az ő tanúvallomása mellett a mieink is igazolták. A törvényszék informatikust idézett be, aki a drnő számítógépének vizsgálata alapján hitelesnek találta a bejegyzést, annak valóságát nem vonta kétségbe. A törvényszék az igazságügyi orvosszakértői bizottságot is nyilatkoztatta, ők is egyértelműen bizonyítottan találták a rendelőben történt vitamin-beadást. A bíróság jogerős végzése szerint azonban bizonyítottan nem adott be senki Gyermeünknek K-vitamint. Ha ez az iratellenes állítása igaz volna is a bíróságnak, akkor sem valósult volna meg bűncselekmény. Ha eltekintünk is az eü. önrendelkezési jogtól, és ha eltekintünk attól is, hogy háromszor annyi esélye van egy, a pusztában, szabad ég alatt tartott csecsemőnek spontán villámcsapásban meghalni, mint K-vitaminhiányos vérzékenységben, akkor sem tehető a szülő felelőssé azért, mert az orvos nem ajánl számára egy nem kötelező készítményt, és annak beadását csak adminisztratív végzi el (a bíróság szerint ez történt).

23. § (2) A beteget, illetve a 22. § (2) bekezdés szerinti személyt az ellátás visszautasítása során nem szabad semmilyen eszközzel döntésének megváltoztatására

kényszeríteni. A beteg a 20. § (3) bekezdése szerinti beavatkozás visszautasítása esetén is jogosult szenvedéseinek enyhítésére, fájdalmainak csökkentésére irányuló ellátásra.

A bíróság szerint mi – törvényes jogunkkal élve - visszautasítottuk a K-vitamint, és azért szükséges szabadságvesztéssel büntetni ezért bennünket, hogy visszatartó ereje legyen. Ez megintcsak sérti a már sokat idézett alapjogokat, hiszen a törvény rögzíti: nem megengedett semmilyen eszközzel a kényszertől, megfélemlítéstől és fenyegetéstől mentes, szabad döntés megváltoztatására tett kísérlet. Márpedig ez az eljárás és a megbüntetésünk deklaráltan erről és csak erről szól.

2002. évi VI. tv. (Oviedói Egyezmény)

II. Fejezet

BELEEGYEZÉS

5. Cikk

Általános szabály

Egészségügyi beavatkozás csak azután hajtható végre, ha abba **az érintett személy szabadon és tájékozottságon alapuló beleegyezését adta.**

Ennek a személynek **előzetesen megfelelő tájékoztatást kell kapnia a beavatkozás céljáról és természetéről, valamint következményeiről és kockázatairól.**

Az érintett személy beleegyezését bármikor **szabadon visszavonhatja.**

Btk.

IV. FEJEZET

A BÜNTETHETŐSÉGET KIZÁRÓ VAGY KORLÁTOZÓ OKOK

15. § Az elkövető **büntethetőségét, illetve a cselekmény büntetendőségét kizárja** vagy korlátozza:

d) a **tévedés,**

g) a **jogszabály engedélye,**

h) a törvényben meghatározott egyéb ok.

A jogszabály engedélye

24. § **Nem büntetendő az a cselekmény, amelyet jogszabály megenged,** vagy büntetlennek nyilvánít.

Tehát egyrészt semmiféle jogszabály nem írja elő a szülő számára a művi K-vitamin alkalmazását, másrészt az egészségügyről szóló törvény kifejezetten megengedi, hogy az egyébként csak orvosi vényre kapható, csak orvosi felügyelet mellett alkalmazható, gyógyszerkészítménynek minősülő táplálékkiegészítőt a szülő (törvényes képviselő) adagolja/ne adagolja.

A törvényszék azonban összetévesztette, felcserélte a törvényes jog és a büntetőjogi felelősség fogalmát:

[200.] Az egészségügyi önrendelkezés joga azonban azt is jelenti, hogy az ellátás igénybevételével elhárítható veszélyért és az abból származó eredményért a felelősség azt terheli, aki azt visszautasította. Jelen esetben a szülők azok, akiknek az elkövetéskor hatályos a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (Csjt.) 71. § (1) bekezdése és 75. § (1) bekezdése alapján mindent meg kellett tenniük gyermekük egészségért és biztonságáért, mégis ők utasították el a K-vitaminpótlást, melyet ha nem tesznek, az eredmény, gyermekük halála nem következett volna be.

Ha el is tekintünk attól, hogy iratellenesen állít olyat a bíróság, miszerint mi visszautasítottuk a művi K-vitamint, akkor is alapjogot sért az ítélet, hiszen az önrendelkezési jog gyakorlása törvényben biztosított jog, ezért nem büntethető. Megjegyzem, eleve durva tisztességtelenség a bíróság részéről visszautasításról beszélni, hiszen egy nem kötelező, nem előírt készítmény esetében még elviekben sem lehetséges visszautasítást emlegetni. Ha az orvos esetlegesen ajánlja, és a szülő nem kéri, akkor legfeljebb „nem kérte”, vagy „nem élt a javaslattal”, azonban még ilyen esetben is félrevezető volna visszautasításról beszélni.

Megjegyzem továbbá, hogy egy tisztességes eljárásban képtelenség azt állítani, hogy visszautasítás történt, amikor ilyen semmiféle bizonyíték nem támasztja alá. Értem, hogy a bíró úrnak valahogy el kellett számolnia azzal, hogy évekig tartó bizonyítási eljárást folytatott egy nem bűncselekmény tárgyában, és ez a bírói tévedés (is) személyesen érdekelte az elítélésünkben, de a másodfok felmentő ítéletet kellett volna hirdessen. Sem tárgyi, sem személyi bizonyíték sincs a végzéseken azon állítására, miszerint mi visszautasítottuk volna a K-vitamint. [REDACTED] tanú állítólagos állítása sem bizonyíték erre, hiszen egyrészt nem is az került a felettebb aggályos rendőrségi vallomásaiba, hogy visszautasítás történt, hanem az: úgy tudta a szülésznőtől, hogy mi nem kértünk K-vitamint. Valaminek a „nem kérése” egyáltalán nem csereszabatos annak „visszautasításával”. De a bírói elfogultság iskolapéldája az, hogy nevezett tanú bár megindokolta, miért vonta vissza az általa a rendőrséggel félelemkeltéssel, nyomásgyakorlással eláratott vallomását, [REDACTED] bíró úr konkrét, és a bírói nyomásgyakorlást vitathatatlanul megvalósító unszolására, miszerint: de akár mondhatta ezt is – [REDACTED] egyértelmű nemmel válaszolt, és a fejét is megrázta. CD-n be tudom küldeni, ha kéri a T. Alkotmánybíróság a videofelvételt, mely csupán csepp a tengerben a bírói elfogultság bizonyítéka. Hogy a törvényszék ezt úgy jegyzőkönyvezte, mintha a tanú azt állította volna, hogy igen, akár mondhatta ezt is, az közokirathamisítás minősített büntettének alapos gyanúját kellene felvesse. Tudom, a törvény szerint 8 napon belül kérheti a vádlott a jvk kijavítását, azonban azt meg sem kaptam időben, másrészt hogyan is szembesíthettem volna a nagytekintélyű bíró urat a hamisítással, amikor abban az időben szándékos minősített emberölés volt ellenünk a vád, ami akár életfogytiglani fegyházbüntetéssel is sújtható. Már önmagában a vád minősítése is egyértelműen igazolja az eljárás koncepciók mivoltát. A szándékos minősített emberölés csupán a vádbeszédben lett módosítva gondatlanra, noha mind az ügyész, mind a bíró tisztában volt azzal, hogy Feleségem azért nem dolgozhat hosszú évek óta, mert a közalkalmazotti törvény szerint a szándékos emberölés vádlottját nem illeti meg az ártatlanság vélelme, és nem dolgozhat kiskorúakkal.

Alapjogsértés 3. Állítólagos érdekellentétre hivatkozással a közös védők kizárása

Az első fokú eljárásban 3 közös védőt is kizárt a bíróság érdekellentétre hivatkozva. Indoklási kötelezettségének azonban nem tett eleget, azzal, hogy azt majd az ügydöntő végzésben pótolja.

Azonban egyetlen szóval sem tesz említést erről az elsőfokú ítéletben. A másodfokú eljárásban Feleségem írásban kérte a bíróság állásfoglalását ebben a kérdésben, azonban válaszában érdemben nem nyilatkozott az ítéletábrán. Mivel mindkettőnkkel szemben pontosan ugyanaz volt a vád, és az ítélet a szóbeli hirdetés szerint azért lett Feleségem esetében enyhébb, mert „mégiscsak nő”, ezért egyértelmű, hogy az állítólagos érdekellentét kinyilvánításával a védekezésünket kívánta a bíróság nehezíteni, ill. azzal, hogy több védőt voltunk kénytelen megbízni, anyagilag is fokozni a családunkon lévő rettenetes nyomást. Hasonló célt szolgálhatott a brutális, szándékos minősített emberölési minősítés fenntartása, amikor a bíró úr ítélethirdetésekor arról is elszólta magát (legalábbis szóban), hogy a bíróság elejétől fogva tudta, hogy módosítani fogja a minősítést, de miután – 3 évnyi bíróságra járás után – erre végül erre felhívta az ügyészséget, azok korigálták korábbi tévedésüket. Így 5 esztendőn keresztül voltunk szándékos emberölés terheltjei, ami egy nem bűncselekmény állítólagos elkövetéséért azért nem egy jogállami viselkedés. Mivel az érdekellentét kapcsán jeleztem én is az indoklás hiányát, az ítéletábrán végzésében ezt írta:

[171] A törvényszék helyesen állapította meg – több esetben is ugyanazon védő meghatalmazására figyelemmel - azt, hogy a vádlottak védekezésére figyelemmel fennálló érdekellentét miatt ugyanaz a védő védelmükben nem járhat el, és ezért törvényesen határozott e védők kizárásáról. Ezt mi sem igazolja jobban, mint a védők fellebbezésének indokolása és a másodfokú tárgyaláson előadott perbeszédük, amelyben az I.r. vádlott védője a tényállást támadva azt is vitatta, hogy a vádlottak egyáltalán tudtak volna a K-vitamin adagolásának szükségességéről, míg a II.r. vádlott védője szerint helyesen állapította meg a törvényszék a tényállásában azt, hogy a terhelt „averzióval viseltettek a mesterséges, szintetikus K vitaminnal szemben”, a korábban született gyermekük emiatt szintén nem részesült K-vitamin pótlásban, valamint, hogy ██████████ gyermekorvos sem alkalmazott K-vitamin pótlást. Szerinte az elsőfokú bíróság csak abban hibázott, hogy nem vizsgálta meg, mi vezetett a vádlottak azon nézeteinek, meggyőződésének kialakulásához, hogy a K-vitamin pótlása szükségtelen.

Tisztességtelen, és ezért alapjogsértő a bíróság indoklása, ugyanis Feleségem számára ők rendeltek ki új védőt, Feleségem tudta nélkül. Ez a kirendelt védő úgy nyújtotta be fellebbezését, hogy Feleségemmel nem is találkozott, állítása szerint az ügy iratait nem is kapta meg, viszont az idő rövidsége miatt be kellett nyújtania írásban a fellebbezését. Mivel csak az ítélet szövege állt rendelkezésére, ezért az abban leírt tényállásból indult ki. A bíróság rosszindulatú állításával ellentétben nem nyilatkozott úgy, hogy „szerinte helyesen állapította meg a törvényszék a tényállásában azt, hogy a terhelt „averzióval viseltettek a mesterséges, szintetikus K vitaminnal szemben”, a korábban született gyermekük emiatt szintén nem részesült K-vitamin pótlásban, valamint, hogy ██████████ gyermekorvos sem alkalmazott K-vitamin pótlást.” Ehhez képest azzal érvelt az ügybe minden előzetes ismeret nélkül csöppent védő, hogy még ha igaz is a történeti tényállás, akkor is tévedés esete állt fenn. Az, hogy két védő nem szóról-szóra ugyanazt az indoklást nyújtotta be, az nem igazol semmiféle érdekellentétet. Az ítéletábrán ellenben ezzel a magyarázkodásával (is) azt igazolta, hogy szélsőséges módon elfogult a vád mellett. Ezért kérem szíveskedjen a T. Alkotmánybíróság az érdekellentét és az ítéletábrán kapcsán is megállapítani a tisztességes eljárás jogának megsértését.

Alapjogsértés 4. Hiányzik a bűnösség is

[199.] Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 16. § (2) bekezdés a) pontja alapján erre joguk volt, hiszen a K-vitamin beadása nem életmentő beavatkozás és az annak elmaradásából eredő – már felhívott - kockázat sem túl jelentős.

Ebben a mondatában az ítélet két olyan tény is rögzít, melyek önmagukban egyenként is büntetőjogi akadályt képeznek. Kimondta, hogy törvényben biztosított jog a K-vitamin adagolásának kérdése, és azt is elismerte, hogy a kockázati tényezője elenyésző. Meg kell jegyezni, itt csúsztat az ítélet, hiszen „nem túl jelentősnek” mondja a művi K-vitamin adagolás nélküli halálozás kockázatát, amikor valójában az a nullával közeli. Háromszor akkora esélye van annak, hogy egy eltévedt villám okozza egy csecsemő halálát, mint K-vitaminhiányos vérzékenységet szenvedjen és meghaljon. Ha egy villám becsap a gyerekszobába, és agyonüti a gyermeket, akkor nem ítélik el a szülőket olyan ürüggyel, hogy a babán babaruha volt és nem nagyfeszültség-védett munkaruha.

Az orvostudomány álláspontja – a végzések állításaival ellentétben – nem egyértelmű a művi K-vitamin kérdésében, mivel a vádidejében, a már említett 2012-ben a Semmelweis Orvosi Egyetem által kiadott, a csecsemőtáplálásról szóló tankönyv egy szóval sem említi, sőt kifejezetten azt állítja, hogy csak anyatejre van szükség 6 hónapos korig, semmi másra. A Magyar Tudományos Akadémia pedig 2021-ben arról adott ki közleményt, hogy az anyatej olyan tökéletes összetételű, hogy a tudomány a mai napig is csak leutánozni próbálja. Ugyanakkor a panaszolt végzések azt a valótlanítást állítják, hogy a művi K-vitamin adagolás az orvostudomány közismert és évtizedek óta bevett evidencia. A *K-vitamin profilaxis* című kiadvány, melyre a bűnösségünket alapozta a törvényszék – és amit mi csak a nyomozati anyagból ismertünk meg – azt állítja, hogy a kései vérzékenység (életkora miatt csakis ez lehet releváns) művi K-vitamin adagolás nélkül 4-10/100 000. Tehát a százezerből 99 996-nál semmiféle vérzékenység nem jelentkezik. Túl-ig értékeknél mindig a vádlottnak kedvezőbb számot kell figyelembe venni. A leírás szerint ennek a 4-10 esetnek a 30-60%-a szenved el valamilyen belső vérzést. Nem ismert, hogy ebből milyen arányú az agyvérzés gyakorisága. Azonban azt egy németországi tanulmányból ismerjük, hogy 1970-80 közötti időintervallumban az ilyen koponyaűri vérzések 19%-a végződött halállal. Tehát a becslés szerint kb. 500 000 élveszületésre jut egyetlen K-vitaminhiányos haláleset (K-vitamin adagolása nélkül). Ha mindenkinek adagolják, akkor pedig kb. 700 000 születésenként 1. Egyrészt nincs számottevő különbség, ugyanakkor a daganatos megbetegedés miatti halálozás ennél nagyságrendekkel nagyobb.

Egyrészt az következik mindebből, hogy a K-vitamin nem adagolása olyan elhanyagolható veszéllyel jár, ami nem éri el a gondatlanság alsó határát. Megjegyzem, amikor egy gyermeket a szülő gondatlansága miatt agyoncsap az áram, mert a lopott vezetékkel szigetelés nélkül kötik be, akkor a bíróság készségesen felmenti a gondatlan szülőt azzal, hogy a tudata nem fogta át a veszélyt. Noha 100-ból 99 esetben az áramütés halálos (legalábbis kisgyermekkorban).

Azonban a K-vitamin nem adagolása – az általunk a tragédia után megismert nemzetközi szakirodalom szerint – felvállalható felelős, tudatos döntésként is. Hiszen a várható igen csekély védőhatása mellett lényegesen nagyobb a daganatot okozó kockázata, tehát nem gondatlan, hanem gondos az a szülő, aki a törvényes jogával élve, a nem adagolás mellett dönt. Ha pedig a szülő ezt a döntést az orvos tanácsára hozza meg, akkor végképp érthetetlen, miért kell ezért szabadságvesztésre ítélni. Hiszen nem cselekedett jogellenesen, a törvényben biztosított jogával élt, nem nevezhető gondatlannak sem, hiszen egy nem kötelező, és igen rossz hatásfokú prevenció módszert mellőzött egy sokkal előnyösebb prevenció érdekében. Akárhonnan nézzük is, nincs sem elkövetési magatartás, sem bűncselekmény, sem bűnösség. Ha az ilyen gondos szülő gyermeke a kórházban életét veszti, akkor nem a szülőket kell feltrancsírozni, hanem tisztességgel kivizsgálni a halál okát, ami egész bizonyosan nem lehetett K-vitaminhiány! Ugyanis a mentősök dokumentálták, hogy alvadt vért találtak Kisfiam köldökén, ami pedig a kiszálló ügyelet betapintásos vizsgálatkor vérezhetett be. Hogy a megengedett legnagyobb dózisu vizes infúzió 8-szorosát adták be a mentőben – ez az orvosi szakirodalom és a fizika szabályai szerint agyvérzést okoz, és kihívja a véralvadási faktorokat. Hogy 10 év után lehet-e pótnyomozást elrendelni, azt nem tudom. Viszont megnyugtató

volna számomra, ha megvizsgálnák az érintett gyermekklinika halálozási statisztikáját, különös tekintettel a szervoordinációs irodával való – az eredeti beadványomban kifejtettek szerinti – együttműködésére.

A Kúria ezzel érvelt a „bűnösségem” mellett:

[147] A bűnösség megállapítására vonatkozó kifogások esetében arra kell választ adni, hogy volt-e, és ha igen, mi volt az I. rendű terhelttől elvárható.

[148] Az elvárás lényege bármely – testi erővel, eszközzel végrehajtott – emberi magatartás esetén: tartsd uralmad alatt, ne sérts más.

[149] Ez a maximuma a büntetőjog egészének, és a jognak is főparancsa.

Alapjogsértés 6. Hiányzik az okozati összefüggés is

Az Alaptörvényben előírt tisztességes eljárás jogából fakadó evidencia, hogy büntetőeljárás csak olyan ügyben indítható, ahol a halál oka tisztázott. Nyom. anyag 337. oldal:

Ügyszám: 01050-200/46-7/2013/ ált.

Előadó: [REDACTED]

Jelentés Budapest, 2013. január 17-én

Jelentem, hogy a mai nap folyamán a fenti számú ügyben telefonon keresztül felvettem a kapcsolatot az elhunyt csecsemő, [REDACTED] boncolását fogantató [REDACTED] orvossal, [REDACTED] orvossal, [REDACTED] orvossal, akik érdekében, hogy előzetes információt szerezzek az elhunyt gyermek halálára vonatkozóan.

[REDACTED] előzetes szóbeli véleménye szerint a gyermek boncolása során megragadásra, bántalmazásra utaló elváltozásokat nem észleltek, a halál konkrét okára vonatkozóan azonban további adatok beszerzése és vizsgálatok elvégzését követően áll módjában nyilatkozni.

Azzal, hogy a toxikológiai vizsgálatra nem tettek félre mintákat, azzal megakadályozták annak tisztességes vizsgálatát, hogy az altatószer-túladagolás esetleg haláloki szerepe megállapítható vagy kizárható legyen. A fentanil túladagolás okozta agyhalálnak pontosan ugyanaz a tünete – légzési és keringési elégtelenség – mint a koponyaúri vérzés miatti beékelődésnek. A kórházi fentanil túladagolás lehetősége tehát úgy lett nem figyelembe véve, hogy a vizsgálatát mellőzték. Ugyancsak, a sérült agyi szövetekből nem tettek félre mintákat, azzal pedig sajnos megakadályozták azt, hogy a koponyaúri vérzés okára fény derülhessen. A CT és az MR felvételek objektív tárgyi bizonyítékok, azonban ezek alapján a vérzés az orvosi ellátás idején keletkezett, és trauma vagy mikrotraumák okozták. A boncolás kékes-lilás elszíneződéssel járó, ütéstől vagy ütődésektől származó sérüléseket rögzített a koponyán két helyen is. A szakértői bizottság szerint egyértelmű, hogy ezek a kórházi ellátás idején keletkeztek. Épp ezért – védve a „mundér becsületét” – nem hozták összefüggésbe a vérzéssel. Az általunk a törvényszékre benyújtott, a Honvéd Kórház vezető agysebészétől, [REDACTED] származó szakvélemény szerint - a boncolási jkv és a CT valamint MR felvétel alapján megállapítható, hogy a vérzés traumás eredetű, és abban az időintervallumban keletkezett, amikor kiszáradásgyanúval mentővel beszállították, ill. amikor már a kórházban volt. Tehát, ha a halál oka valóban a koponyaúri vérzés, akkor az nem keletkezhetett napokkal a kórházba kerülés előtt, hiába állítja azt a bíróság. Itt orvosi műhibák sorozata lett volna igazolható, ehelyett a szülőkre lett áttolva a felelősség gyermekük tisztességgel ki nem vizsgált halála miatt. Ez rendkívül durva alapjogsérelem, hiszen a tisztességes eljárás elve szerint a hatóságoknak gondosan és

részrehajlás nélkül kellett volna nyomozniuk. Mi van akkor, ha fentanil túladagolás okozta a halált? Mi van, ha a vérzést a mentőben szenvedte el Kisfiunk? Mi van, ha a kórházi fertőzés okozta a halálát? Vagy mi van, ha a kórház által elsumákoltt műtét hiánya?

A halál oka biztosan nem lehetett K-vitaminhiány. Az ítélet – miután a boncoláskor a vizsgálatok el lettek szabotálva – a hosszú évekig elhúzott, alapjogsértésekkel teli bizonyítási eljárás végén is azt írta:

[182.] *A gyógyítás célja, nem a szakértői, illetve bírósági bizonyítás szolgálata. Természetes, hogy nem maradt vérminta még a vérplazma beadása előltről a gyermektől, s így **nem vizsgálható, természettudományos bizonyítás igényével ki sem zárható, hogy mégsem K-vitaminhiány, hanem olyan szerzett (tehát nem öröklődő), DNS mutáció folytán kialakult véralvadási zavar okozta a halált, mely éppen a K-vitaminfüggő faktorokra hat ki. Érthető, hogy ebben az esetben is éppen ugyanezek a gyanújelek és klinikai kép mutatkozna, hiszen ugyanúgy azok a funkciók nem működnének, melyekért a K-vitamin felel, tehát nincs olyan szakértői módszer, amivel ez a lehetőség, mint matematikai esély (0,1-0,2%) kizárható lenne.***

A vonatkozó bírósági gyakorlat (és az *in dubio pro reo* elv helyes értelmezése szerint) ilyen esetben az el nem végzett, az okozati összefüggés vonatkozásában "perdöntő" vizsgálat elmaradása nem eshet a terheltek terhére, amint azt az alábbi BH is mutatja. Az irányadó bírósági gyakorlatban és az *in dubio pro reo* elv (az ártatlanság vélelme) helyes értelmezése szerint:

BH 2001. 211.

I. A halálos tömegszerencsétlenséget eredményező közúti baleset gondatlan okozásának vétségében **a vádlott bűnössége nem állapítható meg**, ha a fellebbezési eljárásba bevont műszaki szakértő megállapítása szerint a balesetet fékhiba idézte elő, de az eljárás során nem került sor a fékszerkezet megbontására, és erre már utólagosan nincs lehetőség, ennek folyományaként pedig nem állapítható meg, hogy a fékhiba karbantartási hiányosságra vagy hirtelen fellépő olyan műszaki hibára vezethető-e vissza, amely a járművezető részéről elháríthatatlan [1978. évi IV. törvény 187. § (2) bek. c) pont, 1973. évi I. törvény 61. § (4) bek., 214. § (3) bek. b) pont, 1/1975. (II. 5.) KpM-BM együttes rendelet 27. § (1) bek.].

Az ártatlanság vélelme tehát nem azt mondja, hogy tisztázhatatlan esetben a terheltet el kell ítélni, hanem épp ellenkezőleg: ilyenkor bűnösség nem állapítható meg. Teljesen irreleváns, hogy a bíróság szerint hány % az esélye a K-vitaminhiánynak és mennyi a DNS mutációnak. Ha utóbbit nem lehetett teljes bizonyossággal kizárni, illetve ha előbbit nem lehetett teljes bizonyossággal igazolni, akkor okozati összefüggést megállapítani nem lehet. Ehhez képest a bíróság esetünkben – önkényes és jogsértő módon - a **bűnösség vélelmét** alkalmazta, és ezért bűnösnek nyilvánított. Az ártatlanság vélelme jogállami keretek között nem relativizálható.

Alapjogsértés 6. A felelősség jogellenes áthárítása

A bíróság alapjogsértő módon az Eü. tv 119.§-ra hivatkozva vezette le bűnösségünket:

[291] *Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 119.§-a szabályozza az egészségüggyel szemben támasztott minőségbiztosítási elvárásokat. E szerint az ellátás során érvényesülniük kell a jogszabályban foglalt vagy egyéb szakmai szabályoknak, így különösen a tudomány mindenkori állását tükröző és bizonyítékokon alapuló szakmai irányelveknek, ezek hiányában a megalapozott, széles körben elfogadott szakirodalmi közléseknek, vagy szakmai konszenzusra támaszkodó szakmai ajánlásoknak. (Eütv. 119.§ (3) bekezdés § b) pont).*

Azonban arról elfeledkezett, hogy az általa hivatkozott törvényben konkrétan az egészségügyi szolgáltatások minőségbiztosítását célzó minőségügyi rendszerről van szó. Tehát az egészségügyi ellátásra vonatkozó előírások, irányelvek nem szülői kötelezettségek, azok az orvosokra, eü-s dolgozókra vonatkozó szabályok, útmutatások. Tehát a bíróság az Eü. tv-t gyakorlatilag a feje tetejére állította: áttelepítette ránk, laikus szülőkre mindazt, amit legfeljebb egészségügyi dolgozókon lehetne számon kérni. A Kúrián ezt is hiába kifogásoltam:

[14] Az I. rendű terhelt szerint a negligencia megállapításakor a bíróság olyan objektív és szubjektív gondossági mércét állapított meg, amely megfordítja a vonatkozó joganyag logikáját és a laikus beteg, illetve szülő kötelezettségévé teszi mindazt, ami a jogszabályok értelmében csakis orvosok feladata és kompetenciája lehet. Ha tehát létezne is művi K vitaminra vonatkozó protokoll, annak betartását csakis az abban megjelölt felelős egészségügyi dolgozón lehetne számonkérni.

[34] Az I. rendű terhelt alanyi bűnössége mindezek alapján teljes egészében hiányzik. A terhére a negligencia sem állapítható meg, hiszen az egészségügyi szolgáltatónak volt tájékoztatási kötelezettsége, amelynek nem tett eleget, az I. rendű terhelttel szemben pedig semmiféle szabályozott elvárhatóság nem állapítható meg.

Ehhez képest a Kúria így vélekedett:

[167] Kétségtelen, hogy az Eütv. szerinti tájékoztatási kötelezettség lényege, hogy az alany (beteg) rendelkezésére bocsássák mindazon releváns információkat, ami egy adott döntés meghozatalához szükséges.

*[168] Jelen esetben azonban – nyilvánvalóan – nem ennek hiányáról volt szó, hanem arról, hogy az I. rendű terhelt – meggyőződése szerint – mindenkinél jobban (az orvosok, **a tudomány képviselőinél is jobban) tudta azokat.***

Az Alaptörvény XV. cikke garantálja az alapvető jogok biztosítását bármely megkülönböztetés nélkül:

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

Ebből következik, hogy azt is megilleti a törvényben garantált teljes körű, megtévesztéstől, fenyegetéstől stb. mentes tájékoztatás, akiről utóbb a bíróság azt vélelmezi, hogy jobban tudja azt az orvosnál. Nem az a per tárgya, hogy a K-vitamin adagolás szakmai protokoll-e vagy sem. Ha a Kúria szerint az is, akkor sem kérhető számon a laikus szülőn, akinek egyébként a tájékozottsága a kórházi halálozás és az eljárás miatt haladja meg az orvosok e témakörben szokásos tudását. Az tehát, hogy én úgyis elég okos vagyok, nem lehet jogi érv arra, hogy miért ítélték szabadságvesztésre egy orvosi szakmai szabályra való hivatkozással.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjen a panaszeljárást lefolytatni, a végzéseket megsemmisíteni, és rögzíteni azt is, hogy az eljárás megismétlése kizárt, mivel a cselekmény nem bűncselekmény.

2022. decemb